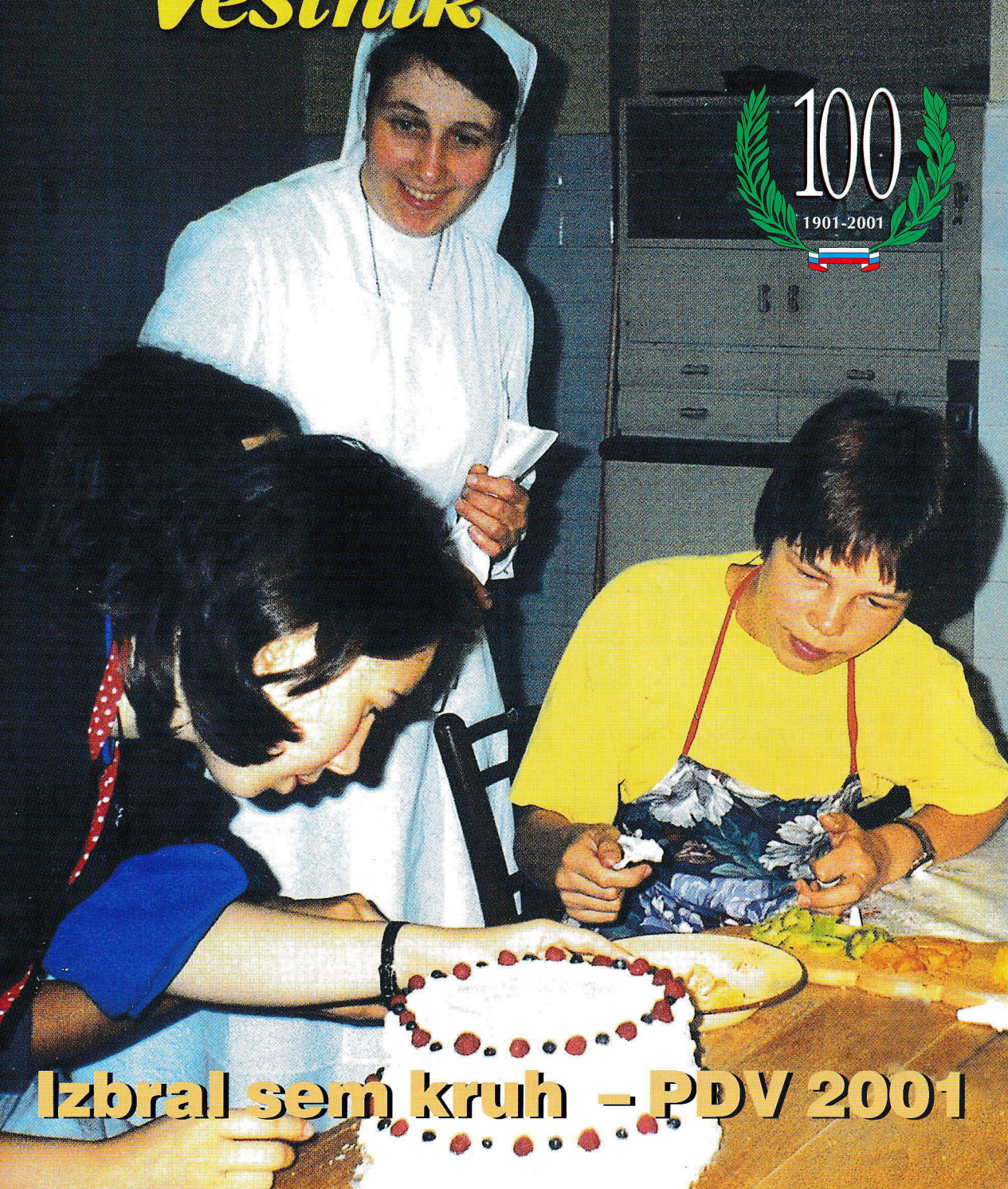

Salezijanski Vestnik

Izbral sem kruh – PDV 2001

4

VŠ V TEJ ŠTEVILKI

8 s. Mojca Šimenc, HMP
TEBI JIH ZAUPAM12 Janez Bosko
ZDRAVAMARIJA14 razni
BLAGOSLOV TRSTENIKA16 Marko, SDB
POSTNE DUHOVNE VAJE18 Peter, SDB
SVETPOVZORUBOGAOČETA20 Monika Pajk
ANIMATOR MED MLADIMI

22 NA POT Z MLADIMI IZ PAPUE

24 s. Angleca HMP
NOVAMISIJONARKA27 Mis, SDB
BRAT MED BRATI

14

20

27

uvodna
beseda

Spoštovani. Ko pišem ta uvodnik, se čutim močno vključena v ozračje velikonočnega časa in si ne morem kaj, da vam ne bi zaželela radosti, upanja, prazničnosti, skratka vsega tistega, kar se je na letošnjo Veliko noč porodilo v vaših srcih. Želim vam, da bi bili po naročilu Cerkve in po zgledu salezijanskih svetnikov velikonočni kristjani.

Papež Janez Pavel II. nam v svojem apostolskem pismu *Ob začetku novega tisočletja* (ZNT) daje zelo konkretne smernice za aktivno in odgovorno krščanstvo. Vzpodbuja nas: »Kristusa je potrebno spoznavati, ljubiti, posnemati, da bi v njem živeli trinitarično življenje in z njim spreminjali zgodovino vse do njene dovršitve v nebeškem Jeruzalemu.« Vstali Gospod nas vabi, naj dvignemo pogled in odrinemo na globoko. Pravi nam, da je potrebno imeti pronicljive oči, s katerimi bomo prepoznali Božja dela in veliko srce, da bomo lahko postali njegovo orodje. Kristus tudi nam narekuje: »Pojdite in naredite vse narode za moje učence.« (Mt 28,19). Predvsem moramo biti **pričevalci ljubezni in občestnosti** (ZNT 43).

Kaj to konkretno pomeni? Potrebno si je prisvojiti pogled srca, ki ga nosi skrivnost Presvete Trojice; sposobnost, da občutimo brata kot nekoga, ki je z nami povezan v globoki edinosti skrivnostnega Telesa, da znamo z njim deliti veselje in trpljenje, potrebe, da vidimo predvsem to, kar je na drugem pozitivno ... (prim. ZNT 43).

Salezijanski Vestnik

Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si
www.sdb.salve.si

dvomesečnik
3/2001, letnik 74 (štev. 511)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani
Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Janez Potočnik
Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Ducal, d.o.o., Celje
ISSN 0353-0477

Na naslovn strani

Sestre hčere Marije Pomočnice med mladimi na gospodinjstvem tečaju

SV izhajav 52 narodnih izdajah, v 25 jezikih in v 128 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina - **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija - Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador - Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malajalam tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja - Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo - Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** - Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Polska** - **Portugalska** - Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska - Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na žiro račun in pripisete, za kateri namen:

Salezijanski inšpektorat, Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana

štev. Ž.R.: 51800-620-336 05 1200119-15059, pripis: "SV"

V zarji Velike noči

Samo s pogledom, ki je uprt v Kristusa, bomo lahko uresničili to čudovito in zahtevno nalogo: **biti njegov odsev, živeti v ljubezni in občestvu**. Na ta način bomo prav gotovo velikonočni kristjani.

... NAS VODI ZGLED SV. MARIJE MAZZARELLO

Isti Duh, ki je vodil življenje in delo sv. Janeza Boska, je tej pogumni pričevalki evangelija iz Morneseja navdihnil pastoralno ljubezen do mladih, zlasti do deklet. Ko je po prvem srečanju zaznala gorečnost in svetost duhovnika Janeza Boska, je tudi sama pogumno stopila na pot popolne predanosti Kristusu in vsemu, kar ji je bilo razodeto glede duhovnega življenja in poslansktva med mladimi. Tako je nastala nova redovna družba hčera Marije Pomočnice (HMP), ki se je zelo hitro razširila po vsem svetu. Njen ogenj ljubezni je osvajal srca deklet in jih pritegnil na pot hoje za Kristusom. Stalna skrb Marije Mazzarello je bila, da bi bile sestre, z njo na čelu, vse Jezusove in da bi služile Bogu v mladih. Ko je, še kot dekle, zvečer končala s svojimi opravili na kmetih, je pokleknila k okenču svoje izbe in dolgo molče zrla proti oddaljeni župnijski cerkvi ter se pogovarjala z evharističnim Jezusom. Ko je kot predstojnica svojih sester veliko potovala, je opazila vsako cerkev in osebi, ki jo je spremljala, de-

la: »Tam je naša ljubezen! S pogledom in z duhom skušajmo videti tabernakelj in pozdravimo Jezusa, ki je tam zaprt iz ljubezni do nas« (Cronistoria III, 104).

Stalni stik z njim, kontemplacija njegove navzočnosti, vse to ji je pomagalo, da je hitro dosegla stopnjo svetosti. **Letos slavimo 50-letnico njene kanonizacije** in želimo, da bi njen zgled pritegnil srca mnogih ter jih ogrel za Boga. V enem izmed svojih pism je zapisala: »Če bom jaz ljubila Jezusa z vsem srcem, bom znala to ljubezen vzbuditi tudi v drugih« (Pisma MM 9,2). Ona je uresničila nalogo, ki jo papež danes izroča nam, ko pravi: »Naše pričevanje bo zelo ubogo, če se najprej mi sami ne bomo zazrli in poglobljali v Njegov obraz« (ZNT 16).

... V PRIZADEVANJU ZA EVANGELJSKO PRIPADNOST

Vsi kristjani smo dolžni kaj storiti, da bo »Kristusov obraz odseval tudi pred rodovi novega tisočletja« (ZNT 16).

Sestre HMP doživljamo to nalogo kot poseben izziv, v času, ko se pripravljamo na **inšpektoriatni in vrhovni zbor**. V občestvu s celotno družbo HMP poglobljamo temo: **V prenovljeni zavezi – prizadevanje za dejavno pripadnost**. Naša pozornost je usmerjena v zavezo

ljubezni, ki jo Bog sklepa s svojim ljudstvom in z vsakim človekom. Naš posebni poklic je del zaveze, ki jo je Bog sklenil z don Boskom in Marijo Mazzarello. V brazdah te večne in osebne ljubezni je vpisana naša pripadnost. Ta od nas zahteva, da odgovorno sodelujemo pri graditvi nebeškega kraljestva in se v tem duhu vprašujemo, kakšen odgovor dajemo na to zavezo kot HMP in kot skupnosti, kako vzgajamo sebe in druge za življenje po evangeliju v dobi globalizacije. Če si odgovorno prizadevamo, da bi imele v sebi evangeljsko srce, potem bo naš doprinos svetu gotovo kvaliteten. Računamo na vašo molitveno podporo, dragi prijatelji, da bi tudi nas danes Kristusov duh razsvetlil v iskanju tistih načinov, s katerimi bomo prenesle naprej vzgojni sen naših ustanoviteljev.

Vsi skupaj pa se izročajmo Mariji, ki je v romanju Cerkve in v osebni zgodovini posameznikov navzoča kot tista, ki opogumlja, vidi vnaprej in spremlja. Ona, izbrana hči svojega ljudstva, je zaradi pripadnosti Kristusu postala prva »državljanica« Božjega kraljestva. Mesec maj naj bo še na poseben način zaznamovan s češčenjem in z zaupno vdanostjo njej, ki je kraljica naših src in naša priprošnjica pri Bogu.

s. Mira Peče HMP
inšpektorica

MED BLAŽENIMI ŠPANSKIMI MUČENCI TUDI ČLANI SALEZIJANSKE DRUŽINE

V nedeljo 11. marca je papež Janez Pavel II. za blažene razglasil 233 španskih mučencev, ki so bili pobiti v času državljanske vojne v letih 1936-39. Med njimi jih je 32 iz vrst salezijanske družine (29 salezijancev, 2 sestri HMP in en laik), na čelu z inšpektorjem **Jožefom Calasanzem**, ki je bil sploh prvi posvečeni španski salezijanski duhovnik in nekaj let tudi tajnik bl. Filipa Rinaldija, tretjega don Boskovega naslednika. Dve hčerki Marije Pomočnice, **s. Carmen Moreno in s. Amparo Carbonell**, sta sicer kot vse druge sestre dobili dovoljenje in

potrebne dokumente, da bi se lahko umaknili na sedež Družbe, toda tega nista storili, temveč sta se prostovoljno javili, da bosta negovali težko bolno sestro. Bili sta aretirani in obsodeni na smrt z ustrelitvijo, ker sta bili redovnici. Španski mučenci nas učijo, da je polnost življenja samo v ljubezni, ki se daruje do konca. Papež je poudaril, da so ti mučenci umrli edinole iz verskih razlogov, da je »vsak terorizem sovražnik človečnosti ... in da samo mir izgrajujejo ljudstva!« God blaženih španskih mučencev bomo obhajali 22. septembra.

smš in Janez

BEOGRAD

MENJAVA V VODSTVU NADŠKOFIJE

31. marca je apostolski nuncij v Beogradu msgr. E. Sbarbaro sporočil, da je papež zaupal beograjsko nadškofijo msgr. Stanislavu Hočevarju, potem ko ga je pred letom dni imenoval za škofa pomočnika v Beogradu in ko je bil 24. maja na Rakovniku v Ljubljani tudi posvečen v škofa. Vodenje nadškofije je uradno in slovesno prevzel iz rok dosedanjega nadškofa F. Perka na velikonočni ponedeljek 16. aprila v cerkvi Device Marije v Beogradu. Pri popoldanski slovesni sv. maši se je zbralo kakih 1000 vernikov (doslej ta Marijina cerkev še ni bila tako polna), 15 škofov (tudi škof A. Glavan iz Ljubljane), zastopnik vrh. predstojnika salezijancev Albert van Hecke s predstojnikom slovenskih salezijancev L. Dobravcem, predstavniki pravoslavne Cerkve, kakih 30 duhovnikov, od tega tudi vsi (18) iz beograjske nadškofije, predstavniki oblasti, pa en avtobus vernikov iz Mužlje, kjer delujejo slovenski salezijanci in še mnogi drugi.

Ob prevzemu vodenja nadškofije je msgr. Hočevar med drugim v nagovoru vernikom izrekel tudi te besede:

»Kot učenca na poti v Emavs se tudi mi zavedamo, da se je v preteklosti zgodilo marsikaj. Vsega še ne moremo razumeti. Na nek način moramo pustiti vse in iti po poti mistike, da bi nam spregovoril On, čigar beseda je luč za naše korake in ogenj za naša srca ... Zares, danes se dogaja prava sinoda: skupaj smo na poti, da bi nam Gospod spregovoril na srce in da bi v novih časih goreli v ljubezni in razumevanju ... Vabim vas vse: bodimo skupaj na poti, skupaj živimo to sinodo, skupaj poslušajmo Kristusovo razlago dogodkov in zgodovine in skupaj lomimo Kruh; da bi se tudi nam odprle oči in bi tako mogli tudi mi vstati v novo jutro. To navsezadnje označuje tudi moj grb: harfa, s katero psalmist prebujata jutranjo zoro ... in zvezda, ki nakazuje odprtost Bogu – ikona te odprtosti pa je Bogorodica ... Kdor je s Kristusom in z Bogorodico, njemu se ni česa bati.«

Ob zadnjih političnih dogodkih ne gre prezreti nadškofovih besed, ki jih je pred letom dni izrekel v nekem intervjuju:

»Res je politični položaj v Srbiji zelo kompleksen, toda prepričan sem v svojo močno življenjsko izkušnjo, namreč, kadar je tema najmočnejša, se luč že kaže na obzorju. Hočem biti v službi te luči!«

LJUBLJANA – RAKOVNIK

VSAKEMU KOŠČEK NEBA – ORATORIJ 2001

Pod tem imenom se bo letos dogajal oratorij – v že več kot 70-ih župnijah na Slovenskem, pa tudi v naši diaspori ... Osrednja zgodba govori letos o sv. Janezu Bosku, svetniku mladih. Zakaj? Letos namreč salezijanci obhajamo 100-letnico prihoda na Rakovnik. In zato je prav, da v tem jubilejnem letu bolj spoznamo njega, brez katerega tudi programa oratorija v taki obliki tudi pri nas ne bi bilo.

V petek 27. aprila se je na Rakovniku zbralo kakih 200 mladih animatorjev iz 50 župnij. Seznanjali smo se s temo letošnjega oratorija. Po jutranji molitvi hvalnic smo se razdelili v deset delovnih skupin (npr. pripomočki za letošnji oratorij; kateheze; delavnice; petje in bansi ...). Vsak se je lahko vpisal v tri, saj smo vsako uro menjali skupine, da bi tako vsak odnesel čimveč vzpodbud za svoje sodelovanje pri oratoriju. Potem kosilo in čas za družabnost. Ob sklepu srečanja je imel mag. Franc Maršič še nekaj vzpodbud o duhovnosti animatorja, Rafo Pinosa pa nekaj konkretnih navodil za izvedbo tedenskega programa oratorija in kako naj bi izgledal en dan v oratoriju. Srečanje smo sklenili z

alelujo – vsi se že veselimo počitnic in trenutkov, ko bomo lahko družno naredili kaj dobrega za naše otroke in za nas same.

AWARD MEDNARODNO PRIZNANJE ZA MLADE

Program Mednarodno priznanje za mlade, v izvirniku *The International Award for Young People* ali krajše program **Award**, je bil v Veliki Britaniji prvič predstavljen leta 1956 kot priznanje Edinburškega vojvode. Kmalu po tem, ko se je ta program pojavil v Veliki Britaniji, so shemo prevzeli mladinski programi in šole v drugih državah, tako da se danes izvaja že v več kot 100 državah sveta.

Kaj je lepšega na svetu, kot uresničevanje svojih sanj in želja? Početi tisto, kar si vedno želiš in sprejeti izzive, ki ti jih ponuja življenje ... Award je netekmovalen program prostovoljnih aktivnosti, ki spodbujajo osebnostno odkrivanje in rast, samozaupanje, vztrajnost, odgovornost do samega sebe in služenje skupnosti. In kar je najlepše, neuspeh je nekaj, česar ta program ne pozna. Že sama udeležba prinaša nove prijatelje, nova znanja, nove avanture, ki so predvsem prijetne, ob uspešnem zaključku pa vsak udeleženec dobi posebno priznanje,

čudovito listino z znakom Award-a in značko. Današnji čas prinaša vse hujšo konkurenco, mladim ni preprosto priti do zelene službe. Vsak delodajalec želi zaposliti najboljše kandidate. Formalno šolanje torej danes ni dovolj. Prav tu program Award prinaša še eno prednost, vsak udeleženec namreč pri vstopu v ta program pridobi indeks z mednarodno veljavnostjo, ki se lahko uveljavlja kot referenca pri iskanju zaposlitve.

Mednarodno priznanje za mlade je program kulturnih, praktičnih in avanturističnih dejavnosti, ki pokrivajo štiri področja: služenje, odpravo, veččine in rekreativni šport. Vsakdo lahko najde nekaj zase. Obstajajo tri stopnje tega programa: bronasta, srebrna in zlata. Da udeleženec doseže priznanje, mora izpolniti osnovne zahteve za vsako od štirih področij. Namenjen je mladim v starosti od 14. do 25. leta. Program pa temelji na odraslih prostovolj-

cih, ki mladim pomagajo, da zastavljene cilje tudi dosežejo. Vsem velja vabilo, da se pridružite. S tem programom se v Sloveniji ukvarja več organizacij, tudi Mladinski ceh. Kdor želi več informacij, naj se obrne na Mladinski ceh, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel: 01/427 71 40 in e-mail: ceh@mladinski-ceh.si.

Boštjan Klemenčič, voditelj za program Award pri Mladinskem cehu

VERŽEJ

Ob koncu vas vse prav lepo vabimo na slovesno praznovanje praznika Marije Pomočnice, ki bo v nedeljo 20. maja ob 16.00, na dvorišču Salezijanskega zavoda Veržej. Slovesnost bo vodil škof ordinarij dr. Franc Kramberger, sodelovali bodo združeni otroški pevski zbori Pomurja. Ob tej priložnosti in ob stoletnici prihoda salezijancev v Slovenijo, bo na voljo jubilejna polnitev vina, znamka »Kloštrsko vino«, negovano v župnijski kleti sv. Mihaela. Celoten izkupiček od prodaje je namenjen za sklad "Prijatelji Marijanišča".

Salezijanci iz Veržeja

TU SE VEDNO KAJ DOGAJA

Postni čas je bil zelo razgiban za našo skupnost, ne le notranje, temveč tudi zunanje, saj je prišlo veliko skupin: birmanci iz Zabukovja in Rakovnika, zakonci iz Maribora, skavti iz Črensovec, postne duhovne vaje za mlade, sodelavci Skale, MPZ iz Murske Sobotice, mladi iz Poljske, Norveške in Danske v organizaciji Gimnazije Ljutomer in še mnogi drugi.

4. aprila smo slovesno praznovali 70-letnico zaobljub našega staroste g. Martina Maroše ob navzočnosti g. inšpektorja in skupaj z župnijskim občestvom in njegovimi sorodniki.

Kmalu pa se bo tudi na zunanjih stenah pokazalo, da se obnavlja in gradi tudi zavod. 28. marec je tisti »otvoritveni« dan, ko smo začeli s pripravami na adaptacijo prizidka, kjer bodo domovali salezijanci. Nekateri sobratje, hišnik in civilniki ter vrlji Verženci smo pljunili v roke in začeli z deli.

V naši »ekonomiji« smo skupini delavcev že ponudili streho in stanovanje. Tako bomo vsaj malo prispevali tudi k nacionalnemu projektu (gradnji avtocest)! Za bivanje pa je prosila še skupina delavcev, ki obnavlja gimnazijo Ljutomer. Seveda ne na škodo in motenje premnogh

skupin, ki se bodo v nezmanjšanim številu vrstile in bogatile sebe ter zavod v prihodnjih mesecih. Zavod je dovolj velik in boljše je, da živi v svoji različnosti kot pa da nazaduje.

Tako je velikonočna aleluja napolnila naše pestro življenje z novim navdihom in zagnanostjo, da je začrtana pot prava.

CELJE-ŽELIMLJE

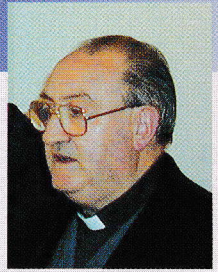

MLADI IZ ŽELIMELJ NA FESTIVALU VZGOJE IN IZOBRAŽEVANJA V CELJU

V Celju je letos od 10. do 13. aprila potekala tradicionalna izobraževalno - sejemska prireditve, ki smo jo doslej poznali pod imenom *Dnevi slovenskega izobraževanja*. Prav v letošnjem letu pa je prerasla v **Festival vzgoje in izobraževanja**.

Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport si je kot pokrovitelj prireditve izbral geslo »Ustvarjalnost, inovativnost – nova kako-vost«.

To je bil prvi Festival vzgoje in izobraževanja, kjer je bila postavljena vzgoja na prvo mesto še v naslovu prireditve, saj je ob izobraževanju neločljivo povezana v procesih učenja v vseh obdobjih življenja.

Na tej prireditvi sta že drugič sodelovala tudi **Gimnazija Zelimlje** in **Dom Janeza Boska**. Predstavili smo se z učno delavnico na temo »Preventivno vzgojno delo z mladimi«, ki jo je skupaj z dijaki vodil Lojze Dobravec. Učinke preventivnega vzgojnega dela pa so dijaki sami predstavili na razstavnem prostoru. Obiskovalci so naš, ki smo bili z mladimi, veliko spraševali o delu in življenju v naši ustanovi. Presenetila jih je pristna domačnost odnosov, kjer se prepleta strokovnost in prava človeška avtoriteta vzgojiteljev in profesorjev na temelju zaupanja in medsebojnega spoštovanja. Mnogi izmed obiskovalcev si želijo obiskati našo ustanovo, še več pa je takih, ki bi radi svoje otroke vključili v program naše ustanove.

Iz zloženek, letnih poročil, slikovitih fotoalbumov, video posnetkov, ličnih izdelkov ustvarjalnih delavnic in ob poslušanju glasbe nove CD plošče »*Ko vstaja sonce*«, ki je nastala pod vodstvom našega vzgojitelja Petra Pučnika, so se obiskovalci prepričali o celostnem pristopu pri našem vzgojnem delu. Najlepša pa so bila seveda srečanja z mimoidočimi, ki so jih privabile znane melodije in obrazi prijateljev iz želimeljskih duh. vaj, večernih razmišljanj v našem domu, srečanj na Uskovnici in drugih prireditvah za mlade.

Vsak dan so naši dijaki pozivili nadstopje na našem razstavnem prostoru z veseljem, prepevanjem, igranjem, sproščenimi in iskrenimi pogovori.

Marsikomu je ob pogledu nanje sreča zasijala v očeh, saj so izžarevali optimizem in tisto zdravo razpoloženje, ki daje novo upanje nam vsem, saj si prizadevamo za zdrav, vesel in vzgojen mladi rod.

vzgojiteljici Marija in Martina

Prebežniki in izseljenci

Bog je zahteval od svojega izvoljenega ljudstva, da dobro ravna s tujci, ker so bili tudi izraelski sinovi tujci v tuji deželi. "Spominjaj se, da si bil suženj v Egiptu."

V preteklosti je bilo veliko preseljevanj. Težava ni bila v zakonodaji, ampak v kulturi, v tem, kako so domačini priselke sprejemali. Bile so težave z vključevanjem, z druge strani pa nepravilno posploševanje. To sem lahko sam ugotovil, ko sem ob priložnosti stoletnice prebiral zgodovino naših ustanov v San Franciscu in New Yorku.

Danes se mešata legalno in skrivno preseljevanje. Nekaterim pomorščakom je prevažanje oseb dobičkonosen posel. Seveda se ob tem ne ozirajo na velika tveganja in legitimne kontrole.

Evropa je postala cilj prebežnikov. Javne razprave so se najprej zaustavile ob tem, kako oskrbovati ta nenaden in nelegalen pojav, potem se je zaustavila ob pogojih za sprejemanje priselencev. Krščanske skupnosti ob tem pojavu niso ostale pasivne.

Nekateri že govorijo o trdnjavi Evropa in pri tem mislijo na držo nekaterih narodov in družb, ki se zapirajo pred prihodom drugih: grad, ki že dviguje mostove in zapira vrata, da se brani. Za to seveda ne manjka razlogov. Vprašanje je, če mora ta drža prevladovati in na kakšen način naj odgovorijo kristjani.

Vendar je Evropa napravila tudi izračun: v prihodnjih tridesetih letih bo potrebovala nekaj stotin tisočev prebežnikov in izseljencev za vzdrževanje pokojninskega sistema. V tem primeru le-ti postajajo "podjetje" in prednost. Na srečo mnogi mislijo tudi na njihovo vključevanje v družbo. Izseljenci in prebežniki bodo naši vsakodnevni spremljevalci: živeli bomo v medetnični, medkulturni in tudi raznovrstni družbi. Bolj kot civilna zakonodaja bo krščanska zavest pripomogla najti način sobivanja z ljudmi drugih ver. Na civilnem področju vlada nediskriminacija, čeprav potem prihaja do dajanja prednosti določenim priseljevalnim prtokom ...

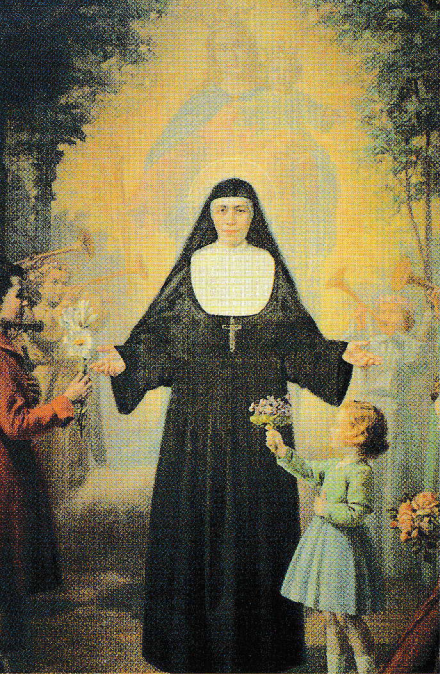
Emigrant, nepoznan, drugačne barve, drugačnih življenjskih navad in vernosti, postaja del naše družbe in mora biti sprejet, cenjen, čutiti mora prijateljstvo, človeško podporo, priznanje svojega dostojanstva. Trdnjava, ki se ustvarja v naši skupni miselnosti je trda in nedostopna, ker čustva, predsodki in posploševanje dvigajo zid med staroselci in novopriselki.

Juan E. Vecchi, vrhovni predstojnik

OB 50-LETNICI KANONIZACIJE
MARIJE DOMINIKE MAZZARELLO

»TEBI JIH ZAUPAM!«

Ne samo HMP, tudi drugi člani in prijatelji salezijanske družine gotovo veste, da v mesecu maju, natančneje 13. 5., obhajamo god sv. Marije Dominike Mazzarello. Morda je nekaterim znano tudi to, da je le nekaj dni prej, 9. maja, tudi dan njenega rojstva. Letos pa je zelo blizu majskega meseca še ena pomembna obletnica, v kateri ima »glavno vlogo« Marija Dominika. V nedeljo, 24. junija, se bomo spomnili 50-letnice, odkar je bila razglašena za svetnico.

DELO BOŽJE PREVIDNOSTI

Ko gledam podobo te velike žene salezijanske družine, se v srcu porajajo razne misli. Občudujem delo Božje previdnosti, ki je don Boska in Marijo Dominiko, vsakega na svoj način, vzga-

jala, da sta položila temelje posebnemu vzgojnemu delu med mladimi. Opazujem življenjski in vzgojni slog – »morneški duh« –, ki ga je Marija Dominika zastavila v prvi skupnosti. Veselim se, ker so se besede Marijinega magnifikata: »Velike reči mi je storil Vsemogočni,« mnogo stoletij pozneje tako lepo uresničile v življenju tega ponižnega in preprostega dekleta.

Marija Dominika je bila od don Boska mlajša skoraj dve desetletji. Živela je v neki vasi Mornese in niti malo se ji ni sanjalo o tem, kaj se dogaja v velikih mestih, npr. v Turinu. Od malih nog pa jo je veselilo, da je ob nedeljah zbirala vaške deklice, se z njimi igrala in jih spodbujala, naj bodo dobre. Nekega dne, ko se je vzpenjala po vaški stezi, je doživela videnje. Pred seboj je zagledala polno dvorišče deklic, ki so se igrale in zaslišala besede: »Tebi jih zaupam!« Ko je o tem dogodku pripovedovala svojemu duhovnemu voditelju, jo je strogo oštel, češ, kaj si le domišlja. Nehala je misliti na to. Čas in božji mlini pa so mleli naprej. Marija Dominika je zbolela za tifusom. Po boleznih za težko kmečko delo ni bila več sposobna. Skupaj s prijateljico Petronilo se je naučila šivanja in začeli sta zbirati dekleta v nekakšen oratorij, kjer sta z vzgojnimi namenom povezovali delo, molitev, veselje in igro. Pridružilo se jima je še nekaj sovrstnic in delo je lepo cvetelo.

Ko je don Bosko slišal za vzgojno prizadevanje Marije Dominike in njenih sodelavk, je zaslutil, da bo z njihovo pomočjo lahko uresničil dolgoletno zamisel o redovni družbi za vzgojo deklet.

ČUTIM, DA JE SVETNIK

Marija Dominika je, ko je prvič poslušala don Boskov nagovor, vzkliknila: »Čutim, da je don Bosko svetnik!« Pa tudi Marija Dominika je bila velika Božja prijateljica. Iz te duhovne ugašenosti je zrasila nova redovna družina za vzgojo deklet.

Marija Dominika je s svojim življenjem in delom postala začetnica tako imenovanega »morneškega duha«, ki mora biti tudi danes značilnost vsake skupnosti HMP. Morneški duh ima še druga imena: veselje, dobrota, preprostost, solidarnost, molitev, zbravnost, ljubezen do Boga in do ljudi ... Prve sestre so se ga naučile od Marije Mazzarello, naslednji rod od prvih sester in tako se ta dediščina prenaša iz roda v rod.

Res, lepo je misliti, da je nekdo, pred več kot stoletjem in pol, Bog poklical v življenje in na pot svetosti neko deklet, Marijo Dominiko, da bi po njej še toliko mladih ljudi, v njeni domovini, v Evropi, po vsem svetu, zaslišalo v svojem srcu Jezusovo povabilo: »Pojdi in tudi ti tako delaj. Hodi za menoj. Jaz sem dobri pastir. Blagor ubogim v duhu, čistim v srcu, tistim, ki delajo za mir. Jaz sem s teboj... Tebi jih zaupam!«

HVALEŽNOST OB ZLATI OBLETNICI

Hčere Marije Pomočnice, mladi, otroci, starši in sodelavci ob zlati obletnici proglasitve Marije Dominike Mazzarello za svetnico doživljamo veselje in hvaležnost Bogu za velike reči, ki jih dela v zgodovini Cerk-

ve, naše Družbe in vsakega posameznika, ki je tako ali drugače del tega dogajanja. Bog je ob Mariji Dominiki ponovno pokazal, da je njegovo veselje pri tistih, ki so ponižni in zaupajo v njegovo pomoč. Kako bi sicer iz preprostega življenja nekega polpismenega dekleta pognala in se razrasla redovna družba, ki si danes po vsem svetu prizadeva za vzgojo žena in deklet, za oblikovanje novih vzgojiteljic, za vračanje dostojanstva izkoriščanim, za – gledano v svetovnem merilu – opozarjanje na nepravilne in izkoriščevalske strukture. Marija Dominika ob svojem času tega ni mogla niti misliti. Vedela pa je nekaj in to je priporočala tudi svojim sestram: *»Učite dekleta, naj bodo dobra in vesela; naj ljubijo Jezusa in Marijo. Jezus naj bo tudi vsa vaša moč. V srcu, ki je združeno z Bogom, vlada večna pomlad. Bodite vedno vesele, vse ljubite v Gospodu. Ko se učite jezikov tega sveta, se učite tudi jezika duše, ki se pogovarja z Bogom; on vas bo naučil edine resnične znanosti, to je, kako naj postanete svete.«*

Marija Dominika bi nam tudi danes govorila nekaj podobnega. Morda z drugimi besedami, a njeno sporočilo ostaja. To je tudi sporočilo ob obletnici njene razglasitve za svetnico: da bi vsak od nas vedno bolj odkrival, kako je svetost, kot pravi sveti oče, zares edina prava sila, ki lahko spremeni svet.

s. Mojca Šimenc

SPOMINI IZ DAVNIH DNI

**KOT JIH JE ZAPISAL JOŽEF MEZE,
PRVI SALEZIJANEC,
KI JE PRIŠEL NA RAKOVNIK LETA 1901**

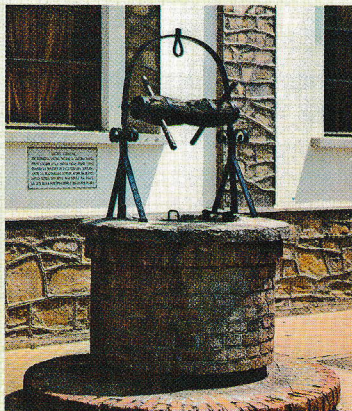
V Valsaličah smo prebili le nekaj dni. Kmalu smo šli z drugimi vred v Piovo, letovišče, kamor hodijo vsako leto kleriki in gójenci iz Valsalič na jesenske počitnice. Kako lepo je bilo tam! Nikdar ne bom pozabil krasnih izletov, veselega petja in drugih premenogih zabav. Naši tovariši so bili Poljaki, predstojniki kakor tudi vsi kleriki pa Italijani. Kako sem se z njimi razgovarjal v prvih tednih? Pri Poljakih, ki so znali nemško, sem si pomagal s tisto trohico nemščine, kolikor sem se je naučil v šoli, z Italijani pa z latinščino. Dasi sem imel za sabo le poldrugi gimnazijski razred, sem vendar znal toliko besed, da sem se s posameznimi izrazi le nekoliko pogovoril z Italijani, ki so gledali na nas Slovence kot na veliko čudo, kakršnjega se ne vidi vsak dan. Spominjam se, da me je nekoč strašansko vilo po trebuhu. Držal sem se kisto in se skoro zvijal od bolečin. Gospodje so me izpraševali, kaj mi je. V odgovor sem vzkliknil: venter meus! (moj trebuh). Takoj so razumeli, kaj mi je, peljali so me v domačo bolnico, mi dali primerno zdravilo in v dveh urah sem bil zopet zdrav.

Po počitnicah smo se vrnili v Turin, v Valsaliče. Tedaj pa sta jo primahala za nami še dva Slovence. Eden izmed teh dveh, Rafael Huth, ki je bil že moj sošolec v Ljubljani, je bil pozneje salezijanski misijonar v Braziliji in je tam umrl l. 1913. Njegov tovariš, Michael Kocjan, je pozneje kot klerik prestopil v frančiškanski red, kjer sedaj deluje kot goreč duhovnik in se vedno z veseljem spominja na one čase, ki jih je preživel med salezijanci.

Leto pozneje, 5. avgusta 1895, je katehet Smrekar v spremstvu rajnkega g. dr. Janežiča pripeljal v Turin kar osem novih dijakov in kmalu nato je poslal tja še druge nadepolne mladeniče. Seveda mnogi izmed teh niso ostali: vrnili so se zopet v domovino, toda nekaj jih je le ostalo in to so sedanji starejši gospodje, ki vršijo važne službe po naših zavodih na Slovenskem: g. dr. Valjavec, voditelj soтрудstva, g. Povše, ravnatelj v Veržeju, g. Perovšek, župni upravitelj v Veržeju, g. Kastelic, ravnatelj v Zagrebu. L. 1899 je že kot duhovnik vstopil v družbo g. Kovačič, prej kaplan v Gorici. Načrt g. Smrekarja se je bližal udejetitvi: slovenskih salezijancev je bilo vedno več. Posamezni so imeli že zaobljube in z g. Kovačičem je salezijanska družba pridobila tudi enega slovenskega duhovnika.

Društvo za zgradbo zavetišča je marljivo delovalo. Nabralo je toliko denarja, da se je jelo pečati z mislijo o nakupu primerne objekta. G. Smrekar je neutrudljivo iskal kaj primerne, kupoval in prodajal graščine in gradove, dokler ni obveljal sklep, da se kupi in ponudi salezijancem prijazni gradič pri Ljubljani, ki je bil splošno znan pod imenom Rakovnik. Precej dolgo so trajala pogajanja s predstojniki v Turinu za ustanovitev salezijanske naselbine v Ljubljani. L. 1901 pa so pogajanja toliko napredovala, da je prišlo do sklepa, da se salezijanci naselijo na Rakovniku.

Salezijanski vestnik, 6/1926, str. 124s

Živim v Duhu?

Nadaljevali bomo tam, kjer smo se ustavili. Prejšnja številka Salezijanskega vestnika je izšla v svetem postnem času, ko smo gojili duha spokornosti in ob priznavanju svojih grehov prosili Gospoda odpuščanja. Za nami je že Velika noč, ko čutimo svežino vstalega Gospoda in se pripravljamo na binkoštni praznik. Zato bomo tokrat razmišljali o življenju v Duhu.

K razmišljanju o »življenju v Duhu« nas vabijo tudi naslednje besede iz pisma Rimljanom: »Vi pa niste v mesu, ampak v Duhu, če le prebiva v vas Božji Duh. In če kdo nima Kristusovega Duha, ni njegov. Če pa je v vas Kristus, je telo sicer mrtvo zaradi greha, duh pa je življenje zaradi pravičnosti. In če prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, priključil v življenje tudi vaša umrljiva telesa« (Rim 8,9-11).

NEVIDNO DELOVANJE SVETEGA DUHA

Apostol Pavel želi kristjanom, ki so živeli v Rimu dopovedati, da so po svetem krstu in po prejemu Svetega duha zapisani novemu življenju, ki je predvsem življenje v Duhu. Biti v Duhu pomeni najprej prepustiti se delovanju Svetega Duha, ki smo ga prejeli pri sveti birmi. Prav tako to pomeni, da živimo v poslušnosti Svetemu Duhu. Pomeni pa tudi živeti s sadom Duha, ki je: »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje« (Gal 5,22-23a). Menim, da so to izzivi, ki ne bi smeli ravnodušno mimo nas.

Kristjan že pri svetem krstu prejme Svetega Duha, ki je vir njegovega novega življenja, sveta birma pa je potrditev v Svetem Duhu in v življenju občestva. Po svoje je to zelo težko razložiti, ker je delovanje Svetega Duha 'skrito'. Bolj imamo pred očmi učinke tega skrivnostnega delovanja. Gospodovi apostoli so se po Jezusovi smrti in vstajenju prestrašeni zapirali v 'zgornjo sobo', a na binkoštni dan ti isti prestrašenci pogumno oznanjajo sredi Jeruzalema, se dajo z veseljem bičati in končno postanejo mučenci za Jezusa Kristusa. Nič manj kot takrat lahko tudi danes spoznavamo in odkrivamo delovanje Svetega Duha. Vzemimo za primer sedanjega papeža Janeza Pavla II, ki z neustrašenim pogumom oznanja evangelij in mu pri vsem tem ne zmanjka dobrih in koristnih pobud ... In če nekoliko bolj odpremo oči, bomo spoznali delovanje Svetega Duha tudi v našem osebem življenju, v življenju naših staršev ...

KDO JE SVETI DUH?

Kdo je torej ta skrivnostni Sveti Duh? V veroizpovedi molimo: »Verujem v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja«.

MOLITVENI NAMENI

♦ MAJ

Spet kliče nas venčani maj, k Mariji v nadzemjski raj ...

Ko se bomo zbirali k šmamični pobožnosti, prosimo Marijo, da bi dekleta zazrta v njeno podobo zaslutila lepoto redovniškega poklica.

♦ JUNIJ

Jezus je pri zadnji večerji Božjemu ljudstvu nove zaveze podaril dar duhovništva z naročilom: To delajte v moj spomin.

Molimo za letošnje novomašnike, da bodo vse dni svojega življenja ostali zvesti obljubam, ki jih bodo izrekli ob posvečenju.

♦ JULIJ

Novomašnik, bod' pozdravljen, od Boga si nam poslan!

Molimo za milost, da bodo novomašna slavlja duhovno ubrana in bodo tako močan klic mladim: Pridi in hodi tudi ti za menoj!

Sveti Duh je Bog, ki ima svojo osebnost in svoj način delovanja v svetu in zgodovini (zato tudi Cerkev ni propadla, kot so npr. mnogi močnejši sistemi in morda celo manj grešni). Ta tretja Božja oseba napravlja Jezusa navzočega, vernike pa spodbuja, poučuje in uvaja v »vso resnico«. Da, še več, v verniki celo kliče: »Aba, Oče«, v nas torej moli in nas vabi k molitvi (prim. Gal 4,6).

ALI ŽIVIM V DUHU?

To je vprašanje, ki si ga mora kristjan vedno znova postavljati. Danes imamo toliko ponudb, ki niso vse vedno dobre. Vedno znova smo v nevarnosti, da bi se navzeli obnašanja in mišljenja, ki pogosto nima nič opraviti s tistim, kar smo prejeli pri svetem krstu. Toda, če si prizadevam živeti »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestobo, krotkost, samoobvladanje« sredi svojih vsakodnevnih potov, si lahko ponižno rečem, da živim v Duhu. Zaključimo to naše kratko razmišljanje s starodavno molitvijo k Svetemu Duhu, ki se je ohranila v bizantinski liturgiji:

Kralj nebeški,
Tolažnik,
Duh resnice
povsod navzoč,
ti, ki napolnjuješ veselje!

Zaklad vseh dobrin
in izvir življenja:
pridi prebivat k nam,
očisti nas vseh grehov
in reši, o Dobri,
naša življenja.

MiS

Za stanovitnost v poklicu je potrebna molitev

Spoštovani molivci in molivke za duhovne poklice!

V salezijanskem zavodu v Veržeju živi salezijanski duhovnik Martin Maroša, ki mu je gospodar življenja podaril dolgo življenje (89 let). Še vedno je delaven, poln duhovniškega in redovniškega navdušenja in je 5.

aprila 2001 obhajal 70-letnico prvih redovniških zaobljub. Prosil sem ga, naj molivcem zaupa svoje mnenje o potrebi molitve pri vztrajnosti v duhovnem poklicu. Z veseljem se je odzval, pravi:

»Ob praznovanju 70.letnice svojega redovnega življenja sem se vpraševal, kako sem kljub mnogim težavam vztrajal v poklicu. Ko sem se pripravljal na prve zaobljube, sem imel precej dvomov. Predstojnik me je opogumljal. Kar pa mi je najbolj pomagalo k odločitvi za posvečeno življenje, sta bili dve pismi, ki sem ju prejel tisti dan. V prvem mi je neka nepoznana slovenska redovnica pisala: 'Sestre imamo navado, da si vsaka izbere enega kandidata za duhovniško ali redovniško življenje in moli za njegovo stanovitnost. Jaz sem izbrala tebe. Molila bom, da vztrajaš kljub težavam, ki bodo prišle ...' V drugem pismu pa mi je goreča molivka za duhovne poklice napisala: 'Hudič ne spi. Skušal te bo. Ne boj se! Jaz in mnogi v tvoji vasi molimo za tebe.'

Prepričan sem, da so te molitve, poleg molitev mojih domačih, izprosile mojo stanovitnost v salezijanskem poklicu. Nisem hotel razočarati Boga, ki me je poklical, niti tistih, ki so molili zame ... Spoštovani molivci in molivke, doživeli boste presenečenje, ko vam bodo v nebesih prišle naproti nepoznane duše in se vam zahvaljevale, ker ste jim izprosili stanovitnost v njihovem duhovniškem ali redovniškem poklicu. Zato vas prosim, še naprej vztrajno in goreče molitev za nove duhovne poklice in njihovo stanovitnost.«

Pršnji g. Martina se pridružujem tudi jaz in vas lepo vabim na tradicionalno letno molitveno srečanje za duhovne poklice, ki bo v Ljubljani **na Rakovniku** v svetišču Marije Pomočnice **v soboto 26. maja z začetkom ob 9. uri**. To bodi tudi iskrena zahvala Bogu za 100 let navzočnosti salezijancev v Slvoeniji. posebej se bomo spominjali letošnjih novomašnikov, zato še posebej vabim župljane, ki se pripravljajo na novo mašo, da svoje novomašnike podprejo z molitvijo.

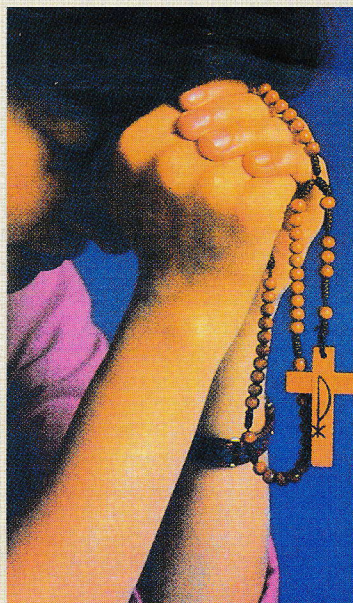
Molitveno srečanje za duhovne poklice bo tudi **v Veržeju v soboto 19. maja z začetkom ob 21. uri**, sklep pa z mašo ob 24. uri. Z veseljem vas pričakujemo

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Verzej, tel. 02/588-90-60 ali 040/533-440

Zdrava Marija

MOLITEV

Zdrava, Marija.
Tako kot moja zemeljska mati skrbi, da se moje telo dobro razvija, da ne zboli, tako varuj ti mojo dušo, da zrastem kot pravi Božji otrok. Zvesto bom molil k tebi z ZDRAVAMARIJO, ti pa moli zame, zdaj in ob moji smrtni uri.

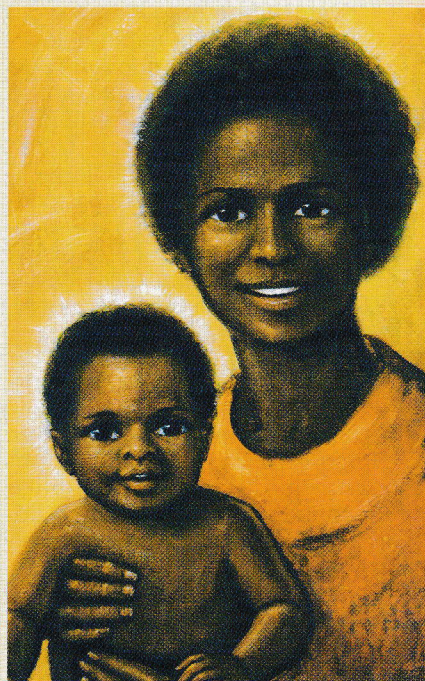
ANGELOVE BESEDE

Za OČENAŠEM ni lepše in pomembnejše molitve od ZDRAVAMARIJE. Takratka molitev je sestavljena delno iz besed, ki jih je izrekel angel Gabrijel, ko je bil od Boga poslan k Mariji, s sporočilom, da bo postala Jezusova mama. Angel se ji je predstavil in ji rekel: »Zdrava, Marija, milosti polna. Gospod je s teboj« (prim. Lk 1,28).

Besede, ki sledijo, je izrekla sveta Elizabeta. Angel je Mariji razodel, da njena starejša sestrična pričakuje otroka. Marija se je odpravila v Elizabetino vas, da bi ji pomagala pri hišnih opravilih. Takoj ko jo je Elizabeta zagledala, je po navdihu Svetega Duha vedela, da v njeno hišo vstopa mati Odrešenika sveta, in je na glas zaklicala: »Blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa«, torej »sin, ki ga boš rodila«.

BESEDE CERKVE

Drugi del ZDRAVAMARIJE so dodali papež in škofje Cerk-

Marija iz Papue Nove Gvineje

ve po Efeškem koncilu leta 431 po Kristusu. V tistih letih je Nestorij, škof iz Konstantinopolija trdil, da Devica Marija ni in ne more biti imenovana »Božja mati«.

Krščansko ljudstvo je vse od prvih časov imenovalo Marijo »Božja Mati«. Nestorijeva trditev pa je spravila Cerkev v veliko zadrego. Da bi ovrednotili resnico ali lažnost trditve škofa Nestorija, je papež v Efezu (drugo najpomembnejše mesto Vzhodnega rimskega cesarstva) sklical Generalni cerkveni zbor. V Efezu so se zbrali vsi škofje, se pravi nasledniki apostolov. Bilo jih je dvesto. Skupaj so molili, razmišljali ob evangelijih in dolgo razglabljali. Na koncu je koncil razglasil, da je Sveta Marija resnično »Božja Mati« in jo tudi moramo tako imenovati. Da bi ta resnica naše vere ostala vkleščena globo-

kov mislih kristjanov, so ZDRAVAMARIJI dodali še te besede: »Sveta Marija, Mati Božja, prosiš za nas, grešnike, zdaj in ob naši smrti uri«.

Torej lahko rečemo, da je bila tale kratka stara krščanska molitev napisana od nebes in zemlje.

PREPROSTE IN VELIKE BESEDE

Še bolj boš cenil to molitev, če za trenutek pomisliš na lepe stvari, ki so v njej.

To molitev začnemo s prijaznim pozdravom »Zdrava, Marija« njej, ki jo je Bog ljubil bolj kot vsako drugo bitje, njej, ki je Kraljica Nebes in zemlje, njej, ki je sprejela svoje poslanstvo in postala Mati Odrašenika sveta. Po pozdravu ponovimo sveti Mariji besede, katere ji je namenil angel: »Milosti polna, Gospod je s teboj«. V teh besedah in v prav tako kratkih Elizabetinih - »blagoslovljena si med ženami, in blagoslovljen je sad tvojega telesa« - je izražena vsa veličina Marije, Božje in naše matere. Gospod jo je obdaril z duhovno lepoto, bil ob njej od prvega trenutka njenega biva-

nja in jo izbral med vsemi ženami, da bi postala mati Božjega Sina.

IN OB NAŠI SMRTNI URI

A kaj bi nam pomenila Marijina veličina, če bi bila ona daleč od nas, kot kakšna zgodovinska osebnost, ki nima ničesar opraviti z nami?

Sveta Marija je kot mati Jezusa, našega brata, tudi naša mati. Blizu nam je, še posebej v težkih trenutkih. Tako kot vsaka mama nam pomaga, nas varuje, nam ponuja roko v premagovanju težav. Kot Jezusova mati izprosi od njega vse, kar je potrebno za naše dobro.

Zato jo v drugem delu ZDRAVAMARIJE prosimo, naj moli za nas v teh letih, ko stopamo med nevarnostmi, ki prežijo nad dušo in telesom. Prosimo jo, naj moli za nas, še posebej v trenutku naše smrti, ko se bomo srečali z Bogom in mu izročili obračun našega življenja, dobrega in slabega, ki smo ga storili, ter od njega prejeli (upajmo!) nagrado življenja brez konca. Takrat bomo ob sebi še posebej potrebovali našo Mater, ki nas bo za roko pospremila pred Boga ...

Il Cattolico Provveduto, str. 31-35

MOLITEV

Zjutraj, zvečer
in tudi čez dan
bom počasi molil
ZDRAVAMARIJO.

VSAK DRUGI MESEČ DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**

Takoj nam sporočite
**spremembo
naslova.**

**Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si**

terim se pridružujejo Gospodovemu odrešenjskemu trpljenju in se tako še naprej udeležujejo salezijanskega poslanstva.

Predstojnik Albert Van Hecke je v lepi slovenščini v blagoslovni molitvi prosil, da bi bil to dom stalne Božje navzočnosti ter hiša ljubezni, da bi v njej sobratje okušali človeško toplino in srečo medsebojnega bratstva. Višji predstojnik salezijancev Lojze Dobravec je v svojem nagovoru izpostavil očiten sad tega bratstva, ki se kaže v solidarnosti za izgradnjo tega doma. Nadalje je izrazil hvaležnost tudi dobrotnikom in vsem, ki so sodelovali pri snovanju in gradnji. Podjetje SCT iz Ljubljane je v izgradnjo vložilo svoje moči in znanje, delo pa je potekalo pod budnim očesom gospe Meri Lavrič ter inšpektorialnega ekonomista Blaža Cudermana, in tako se na gričku s cerkvijo sv. Martina dviga lepa stavba, ki se lepo vključuje v prostor, kamor je postavljena.

Po obredu blagoslova, med katerim sta ubrano prepevala moški in mladinski pevski zbor s Trstenika, so gospodinje trsteniške fare pripravile dobrote iz gorenjske peči, "Fantje z vasi" pa so z glasbo polepšali praznično ozračje. nk

TRSTENIK - BLAGOSLOV DOMA ZA ONEMOGLE SOBRATE

**PRIDRUŽENI
GOSPODOVEMU
ODREŠENJSKEMU
TRPLJENJU**

Na tretjo velikonočno nedeljo (29. april) je zastopnik vrhov-

nega predstojnika salezijancev, pokrajinski svetovalec za severno Evropo, Albert Van Hecke, blagoslovil prenovljeni in dograjeni salezijanski dom na Trsteniku. To je dom za sobrate salezijance, ki so delu za mlade posvetili moči najlepših let svojega življenja, sedaj pa jim zdravje dopušča služenje, s ka-

NAJ BO HIŠA ZRELOSTI

*Iz pozdravnega nagovora
ravnatelja trsteniške skupnosti*

Sedaj imamo novo hišo in tudi stara je popolnoma prenovljena in preurejena. Obe sta povezani v eno celoto. V njej bomo živeli, molili in delali. Lepo nam je pred kratkim rekel g. Van Hecke, da mora biti naša hiša hiša zrelosti. Tu naj bi živeli sobratje vsak svojo dejavnost, čeprav na različne načine. Naj bo to hiša bratstva, salezijskega veselja in hiša molitve. Zavedamo se svoje odgovornosti, da molimo za nove duhovne poklice. Družba in Cerkev od nas to pričakujeta. Čim bliže večnosti smo, tembolj čutimo potrebo po novih delavcih, ki bi nas nadomestili.

Želimo, da bi naši farani, sodrojniki, prijatelji in dobrotniki vedeli in čutili, da mislimo in molimo zanje. Po svojih močeh bomo še naprej radi pomagali v okoliških župnijah. Naš dom noče biti čakalnica na večnost, ampak dom aktivnega prehoda k Bogu.

Franc Levstek

SALEZIJSKA ZGODOVINA TRSTENIKA

● 1950

Nadškof Anton Vovk je povabil salezijance na Trstenik, kjer so se še isto leto naselili tudi bolni salezijski sobratje, ki so prišli iz Kapele pri Radencih (tamkajšnjo hišo za bolne sobrate je tedanja oblast nacionalizirala).

● 1972

Po prizadevanjih tedanjega župnika Janeza Vidiča se je na temeljih starega gospodarskega poslopja sezidal nov dom za bolnike.

● 1998

Na pobudo inšpektorialnega vodstva in mnogih sobratov so bili izdelani prvi načrti (arh. Franc Nadižar) za dozidavo in preureditev doma za bolne sobrate. Potem je bilo vložena veliko dela za pridobitev vseh dovoljenj.

● 1999 (24. november)

Vrhovni predstojnik salezijske družbe Edmund Vecchi je blagoslovil temeljni kamen.

● 2000 (23. julij)

Novi beograjski nadškof koadjutor Stanislav Hočvar (pred tem višji prestopnik slovenskih salezijancev) je blagoslovil začetek del. Dela so bila zaupana podjetju SCT Ljubljana in nekaterim podizvajalcem, dela je nadzirala gospa Meri Lavrič, ves čas pa je nad gradnjo bdela inšpektorialni ekonom in trsteniški rojak Blaž Cuderman.

● 2001 (29. april)

Namestnik vrhovnega predstojnika salezijske družbe za srednjo in vzhodno Evropo Albert van Hecke je ob predstojniku slovenskih salezijancev Lojzetu Dobravcu (ob ravnatelju trsteniške skupnosti Francu Levsteku, župniku Jožetu Brečku in predsedniku krajevne skupnosti Jožetu Lomabrju) blagoslovil nov in prenovljen dom za bolne in ostarele sobrate.

Mirenski grad – »parlamentarno« dogajanje

Bled – »Zdravljica« za začetek dela v parlamentu

ohorje – maša, prinašanje darov

Verzej – skupni trenutki med seboj in z Gospodom

IZBRAL SEM I

Tak je bil naslov letne skupine mlade v organizaciji pastora.

Odločitev za sv. mašo bila rdeča nit in glavna. Bili smo v skupinah, ki je izvalil iz nas. Skupaj smo lomili kruh, zahvaljevali, peli, igrali ter postajali več.

Postne duhovne vaje v gradu (dvakrat), Bledu, Verzeju. Obisk je bil za udeležencev z aniz. 250. Največ je bilo osnovnošolcev in k... posebno skupino, v... izkušnje in mnenja... salezijanskih župn... Rakovnika, Škocja... Trstenika, Maribora... Sodelovalo je čez 3... duhovnikov.

POSTNE DUHOVNE

KRUH

...šnjih postnih duhovnih vaj za
... salezijanske mladinske

...ašo in za praznovanje nedelje je
...vna vsebina teh duhovnih vaj.
...i, uprizorili smo pravi parlament,
...azloge za sv. mašo ali proti njej.
...kruh v molitvi in pri sv. maši, se
...e veselili v skupnem druženju in
...no boljši prijatelji.

...je so potekale na Mirenskem
...adu, Pohorju in letos prvič tudi v
...il spodbuden, saj je bilo vseh
...natorji in voditelji vred okrog
...srednješolcev, nekaj tudi
...ar nekaj študentov, ki pa so imeli
...kateri so lažje delili svoje
...Največ je bilo udeležencev iz
...j (150 in sicer z Iga, Tomišlja,
...na, Sevnice, Unca, Cerknice,
...Veržeja, Radenec ...).
...0 animatorjev in okrog 15

Marko

...VNE VAJE
...001

Izbral sem kruh ...

Parlament: »Brez evharistije ne moremo živeti!«

Zakaj hodim k maši? ...

Nedelja je ... je sploh še nedelja?

SVET PO VZORU BOGA OČETA

Pravzaprav obstaja le ena prava vzgoja – odraščati v svetu, v katerem se spleča živeti. Naša povečana skrb za probleme pri vzgoji pa pravzaprav pomeni le to, da odrasli takšnega sveta nimamo.

DVE RESNIČNOSTI

"Grem domov gledat krimi-nalko", mi je nekoč dejal šofer, ki me je prijazno pobral ob cesti in me popeljal proti domu. Najbolj zanimiva kriminalka je bil zanj televizijski dnevnik. In če našo družbo in naše dneve res razberemo iz vsakodnevnih *Zrcal dneva*, potem le težko ostajamo optimisti. Vojna tu, atentati tam, korupcijske afere državnih funkcionarjev, umori in pretepi v družinskem krogu, kaskaderske vožnje opitih mladostnikov ... Med vsemi temi dogodki se kar nekako sramežli-

vo pojavi poročilo o odprtju nove bolnišnice in novega nakupovalnega centra.

Pa pred televizorjem – oknom v svet – posedim še nekoliko dlje. Pred kamero stopi politik, ki me vztrajno prepričuje o svoji delavnosti in poštenosti. Strokovnjak na pedagoškem področju mi poda tisoč in en model, kako je potrebno vzgajati otroke. Mati samohranilka zatrjuje, kako lahko s svojim pestrim življenjem brez predsodkov pozitivno vpliva na svoje otroke. Oglasi se še najstnica, ki zatrjuje, kako smo si končno le izborili pravico, da umremo, kadar hočemo. Zraven pa še pristavi, da narod ne bo več ogrožen, saj bodo otroke s pomočjo stroke lahko dobivali tako in drugače usmerjeni. In ker si mora televizija zaslužiti tudi nekaj denarja, mi povedo še to, kateri je najboljši pralni prašek v sončni deželi, in me poučijo, naj hitro izkoristim obilico prostega časa, ki mi ga ponuja so-

dobna družba in skočim v bližnji fitness center.

Šole ne poznajo nasilja, pa imajo varnostnike. V družinah so odnosi vedno bolj pristni, nenarejeni, pa se vedno pogosteje ločujejo. Športniki se obnašajo športno, pa je vedno več odkritih dopińskih afer. Pevec navdušuje mlade, ko jih vedno znova prepričuje, da je baraba. Župnik pridiga o življenju, po maši pa oddrvi skozi mesto, kakor bi ga preganjal sam vrag.

LAŽ IN RESNICA

Kaj je torej laž in kaj resnica? Ali laž in resnica sploh obstajata? Ali ni laž resnica in resnica laž?

»Bil je že skrajni čas, da smo odpravili nekdanja natančna pravila, da smo se znebili vrednot, ki jih je povozil čas.«

»Svoboda je velika pridobitev našega časa.«

Takšna in drugačna mnenja so laž in resnica hkrati. Kakor si

ni mogoče zamišljati našega življenja v sedanjem času brez vseh pridobitev, ki jih je prinesla svoboda, tako tudi ni mogoče spregledati njenih žrtev. Prav tako so bile tudi marsikateri nekdane določbe, vrednote, preveč ozke, nečloveške. Problem pa nastane tam, kjer staro oblačilo odvržemo, pozabimo pa si sešiti novo.

SVET, VREDEN ŽIVLJENJA

Ali je torej v tem osvobojenem svetu vredno živeti? Prav gotovo. Vendar življenje danes ni nič lažje od tistega v preteklosti. Sodobni čas nas s svojo odprtostjo postavlja pred zahtevno nalogo. O svoji usodi, o tem, ali bomo ustvarili svet, v katerem bo prijetno živeti, in to ne le danes, temveč tudi jutri, odločamo sami.

Kdor hoče biti srečen, ne sme poslušati številnih oglasov, s katerimi se kar naprej srečuje. Lahko jih seveda sliši.

POGOVOR

Lahko sliši, da lahko postaneš srečen, če plačaš toliko in toliko, če storiš to ali ono. Vedeti pa mora, da sreča ni nekaj, kar bi dosegel kar tako mimo grede. Srečo je potrebno graditi z malimi stvarmi. Treba si je vzeti čas zase in svoje najbližje. To je čas za pogovore, ki se ne izplačajo, čas za besede, ki jih ponavljamo že stotič, čas za problemček, ki ga rešujemo vedno znova ... Tako bodo postale 'oglasne deske' v kuhinjah, na katerih je napisano, kje je spravljeno kosilo, kaj je potrebno napraviti popoldan in česa se varovati zvečer, odveč.

PROBLEMI

Slišiš lahko tudi, kako lepo je, ko nimaš nobenih težav. Toda, ali je to res? Pred časom je ena izmed vzgojiteljic v

spodbudo svojim varovancem zapisala: »Bog, hvala ti za probleme, ki mi jih zaupaš.« Življenje brez težav bi bilo dolgočasno, ne-srečno. Vsak manager se dobro počuti, če je podjetje iz težav popeljal na zeleno vejo. Vsak ravnatelj se čuti uresničnega, ko kljub številnim problemom njegovi dijaki uspešno končajo šolo. Tudi župnik se verjetno Bogu zahvaljuje, če se je nedeljski obisk v času njegovega župnikovanja povečal, še zlasti, če si je pridobil tudi mlade. Problem ni v problemu, problem je v našem odnosu do njih.

BOG

Pravijo, da sodobni človek bogov ne potrebuje. Kljub temu pa se samozavestno deklet dvajsetih let odene v črna oblačila, ker ji le tako horoskop, ki mu ne verjame, napoveduje srečo. Podjetnik, ki mu podjetje daje občutek uspešnosti, pa me prepričuje, kako je intenzivno razmišljal in ugotovil, da ideje o reinkarnaciji sploh niso tako napačne. Vsakdo išče odgovore na vprašanja o zadnjem smislu svojega življenja. Morda so se načini iskanja nekoliko spremenili, a iskanje ostaja. Nič ni narobe, če se nekdo ob tej ali oni večni resnici ustavi in se vpraša, zakaj je temu tako. Narobe je, če mu ne znamo, oziroma vsaj ne poskušamo odgovoriti. Vsakdo ve, da nekatera vprašanja nikoli ne bodo dobila dokončnih odgovorov. Lahko pa skupaj hodimo po poti iskanja.

Imeti svet, v katerem se splača živeti, ne pomeni imeti nekega idealnega sveta. Ta svet je pot, po kateri hodimo skupaj proti ciljem. Na tej poti nismo vsi enaki, vsi pa smo učitelji in učenci hkrati. Učimo in se učimo. In če bo temu tako, če si bomo to uspeli priznati in če bomo z Njegovo pomočjo iskali tisto boljše, potem bo naš svet vreden življenja.

Peter

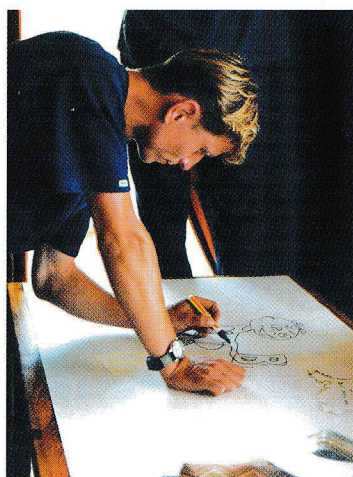
ljeno. Birmo sem opravil, nisem pa se vključil naprej v mladinski verouk in mladinske skupine.

● **In tvoje mladostne poti? Kako si iskal »pravo pot« skozi življenje?**

Prišla je srednja šola. Prvič sem moral od doma v Ljubljano, v dijaški dom. Prehod je bil težak. Dijaška leta so bila sploh naporna. Nenehno spraševanje v šoli, strah pred tem, ali bom vprašan ali ne, mnogo učenja ter zahtevni profesorji, ki so mislili, da je njihov predmet najbolj pomemben. Ves ta stres se je v meni kopičil. Najti sem moral ventil, skozi katerega bi se sprostil in osvobodil. Začel sem teči in telovaditi. Ob stresih v šoli in slabi ter za take telesne obremenitve neustrezni dijaški prehrani sem zašel v resne zdravstvene težave. Sledili so pregledi pri zdravnikih, bivanje v bolnišnici, sumi na razna obolenja, vendar končne diagnoze nisem dobil. Zaradi negotovosti in slabega počutja sem bil nekoč tako obupan, da sem se iz srca iskreno v mislih s klicem obrnil h Gospodu: Bog, če si kje, mi prosim pomagaj!

Ko sedaj gledam nazaj, se je od tistega dne marsikaj spremenilo. Srečal in spoznal sem naravnega zdravilca – bioenergetika. Ta mi je pomagal prebuditi v življenje. Od njega sem se naučil izredno veliko o tem, kako prisluhniti samemu sebi, svojemu duhu, notranjemu glasu, se naučil tehnik sprostitve, meditacije, joge, dihalnih vaj, vizualizacije, pozitivne afirmacije in mišljenja, predanosti, naučil sem se izrekat i prošnje in zahvale, predvsem pa sem spoznal, da človek ni samo telo. Spoznal sem tudi moč svoje lastne volje in to, da si s svojimi mislimi in čustvi usmerjamo in ustvarjamo prihodnje dogodke. Vrnilo se mi je veselje do življenja, dela, učenja. Iz tihega, resnega za-

ŽELEL SEM POSTATI ANIMATOR MED MLADIMI

Tokrat nas bo nagovorila življenjska zgodba **ROBERTA MODICA**. Že v mladosti ga je življenje pripeljalo na DRUGAČNO pot. Vse dokler je niso na raznovrstne načine prekržali mladi, ki se jim sedaj posveča. Pa pogledjmo, kako.

● **Kratka osebna izkaznica?**

Izhajam iz štiričlanske družine in imam še mlajšo sestro. Sva precej različna, vendar se dobro razumeva. Osnovno šolo sem obiskoval v Starem trgu pri Ložu, nadaljeval šolanje na srednji

elektrotehniški šoli v Ljubljani in diplomiral na Fakulteti za Elektrotehniko v Ljubljani. Trenutno sem kot mladi raziskovalec zaposlen v Laboratoriju za Interaktivne sisteme na Naravoslovnotehniški fakulteti v Ljubljani.

● **Katere vrednote ti je za pot skozi življenje podarila družina?**

Odraščal sem v toplem in ljubečem družinskem okolju. Starši so me vzgajali v krščanskem duhu. Glede obiskovanja svete maše, spovedi...smo bili povprečno tradicionalno verna družina. Besede staršev »V življenju vedno obdrži tisto, kar je dobrega in zavrzi, kar je slabo« so se mi najmočneje vtisnile v spomin in mi postale vodilo za življenje.

● **Si hodil k verouku?**

V osnovni šoli sem rad obiskoval verouk, vsaj na začetku. Kaplan Peter je bil res dober in z veseljem smo se zbirali okoli njega. Živo je pripovedoval svetopisemske zgodbe, ki jih je moja bujna otroška domišljija še bolj obarvala. Kaplan se je zamenjal in vsaj mene verouk ni več pritegnil. Motilo me je, ko se je kaplan pri verouku spomnil in rekel: »Danes gremo v cerkev in bomo imeli spoved«. To se mi je zdelo umetno in prisi-

držanega in plašnega fanta sem se spremenil v odprto, nasmejanjo, zgovorno osebo.

● **Kdaj si začel delati z mladimi?**

Po končani fakulteti sem nastopil nadomestno civilno službo (NCS) vojaškega roka preko organizacije Slovenski Karitas v župniji Cerknica. V župniji so me zelo lepo sprejeli in kmalu je zame postala kot moj drugi dom. Na začetku sem polovico službo opravljal v Cerknici, preostali del pa v Vzgojnem zavodu Planina pri Rakeku. Tam sem delal z vedenjsko in duševno motenimi šoloobveznimi mladostniki. V Planino sem prihajal popoldan, vodil animacijo prostega časa in sodeloval pri učni pomoči. V prostem času smo se najrajši podajali na kolesarske izlete po bližnji okolici in pri tem noro uživali. No, ko je bilo potrebno sestiti za knjigo, pa navdušenje naj-

no dobrobit in življenje skupnosti. Predvsem pa sem izgubil strah pred duhovniki in spoznal sem, da so prav »fejsti« fantje.

Za delo z mladimi sem se navdušil že v Planini, v Cerknici pa sem z njimi delal in se družil na Uskovniških tednih. Toliko mladostne prožnosti, ustvarjalne energije in moči, zagona, veselja, pesmi ne doživiš vsak dan. Uskovnica je bila zame prava mala eksplozija prijateljstev in zaupanja. Veliko sem se naučil o delu animatorja in si zaželel to postati tudi sam. Z mladimi iz Cerknice sem preživel tudi prijetnih deset dni letovanja v Ankaranu. Zame so bile to delovne počitnice, na katerih pa zopet ni manjkalo smeha, pesmi, dobre volje in prijetnega druženja. Pomagal sem voditi še nekaj izletov mladih (v Portorož, Šibenik ...). Jeseni, ko se je pričela šola, pa sem bolj intenziv-

nal in začutil pomembno vlogo župnije, kjer se ljudje srečujejo in bogatijo med seboj, spoznavajo svoje poslanstvo.

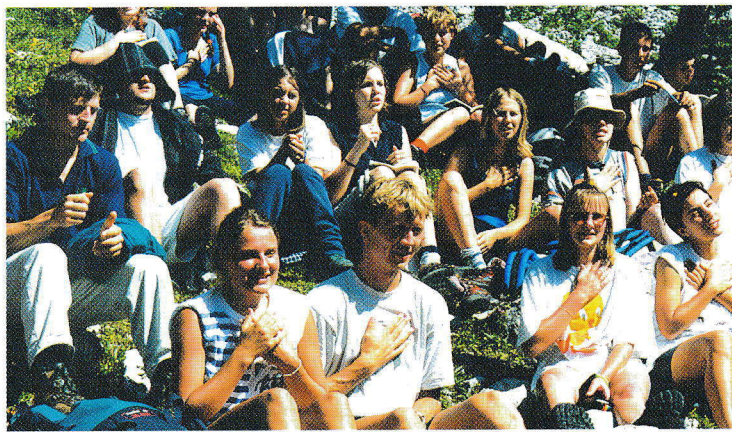
● **Tvoje delo z mladimi in zanje pa se ni končalo. To pot si želel nadaljevati?**

Po končanem NCS sem želel še naprej delati z mladimi in za mlade. Iskal sem dejavno skupino, kamor bi se lahko vključil. Gospod Jože Vidic me je usmeril k don Boskovim Sotrudnikom (DBS), s katerimi se redno mesečno srečujemo in si izmenjujemo izkušnje o svojem delu. Vključil sem se tudi v dejavnost Skale in spoznal vedro in srčno skupino mladih, ki delajo z mladostniki. Poleg rednih tedenskih srečanj delam v 12-ki v Fužinah pri animaciji iger, prostega časa, v zadnjem času sodelujem tudi pri učni pomoči mladostnikom. Poleg tega smo se dodatno spoznali še na don Boskovem turnirju, praznovanju don Boska v Celju in na zimovanju na Pohorju. Veseli me delo z mladimi, zato sem letos kot animator sodeloval tudi na postnih duhovnih vajah na Pohorju. Pri delu z mladimi mi koristijo izkušnje, ki sem si jih nabral v Planini, na Uskovniških tednih in s sodelovanjem pri Skali.

● **Lahko bralcem S. vestnika podariš kakšno misel, ki te jo je naučilo življenje ...?**

Vsi imamo v življenju težke preizkušnje in prijetne doživljanje. Pomembno se mi zdi, da se v hudih trenutkih obrnemo k Bogu z iskreno prošnjo in se mu tudi ne pozabimo zahvaljevati za lepe stvari. Vedno zaupajmo v Njega, saj je z nami v vsakem trenutku in nas vodi. Ti in jaz gradiva ne samo boljši jutri ampak boljši danes, ta trenutek. Tega ne bo spremenilo velik dejanje posameznika, ampak tisoče drobnih pozornosti malih ljudi. Ti sam imaš moč, da spremeniš, če se le odločiš.

pogovarjala se je Monika Pajk

večkrat ni bilo tako prešerno. Z delom v Planini sem se naučil dosti o tem, kako pristopiti k mladostniku, se mu približati, da te sprejme, mu biti prijatelj, kako ga usmerjati. Ko sta se junija šola in moje delo v zavodu zaključila, smo se s težavo poslovili.

V Cerknici je bilo delo zelo pestro. Dodobra sem lahko spoznal delo duhovnika, župnijskega urada, župnije in njeno pomembno vlogo za duhov-

no začel delo v Salezijanskem mladinskem centru (SMC) v Cerknici, ki je vključevalo predvsem dežurstvo. SMC sem res doživel kot možnost mladih, da se srečujejo v zdravem okolju, se spoznavajo, pogovarjajo, izrazijo, igrajo, sprostijo.

Nikoli si nisem mogel predstavljati, da bo NCS lahko tako raznoliko. Dano mi je bilo spoznati čudovite ljudi, prijatelje. S služenjem v Cerknici sem spoz-

NA POT Z MLADIMI IZ PAPUE NOVE GVINEJE

KATOLIŠKA CERKEV V PAPUI NOVI GVINEJI

Največji cerkvi sta protestantska in katoliška, ostali del prebivalcev pripada animistom in drugim veram. Dejanski začetek Cerkve sega večinoma v čas po drugi svetovni vojni in ne dlje, čeprav je že papež Gregor XVI. dodelil apostolski vikariat Melanezijo leta 1884 patrom maristom, prvi misijoni pa so se začeli ok. leta 1881.

Cerkve je najbolj trpela med japonsko okupacijo v drugi svetovni vojni: porušili so skoraj vse misijonske postojanke, odpeljali misijonarje v taborišča, pobili katehete, med njimi mučenca, zdaj blaženega Petra To Rota.

Torej se je po vojni znova začelo na novo. Iz Zahoda so prišli novi misijonarji in odprle so se nove misijonske postojanke. Trenutne težave pri evangelizaciji so poligamija, rivalstvo med klani, posest žene (je moževa lastnina); močni so socialni izzivi, kot izkoriščanje s strani tujcev, medtem ko domačini ne morejo vzpostaviti socialnih struktur (šole, bolnišnice, cest-

no in električno omrežje ...). Potrebna je tudi dobra inkulturacija.

Papež Janez Pavel II. je med svojim obiskom na Papui Novi Gvineji leta 1995 razglasil za blaženega mučenca Petra To Rota, mladega laičnega katehista, ki so ga med okupacijo Japanci mučili in ubili.

SALEZIJANSKA NAVZOČNOST

Po 25 letih prvega prihoda salezijancev na Filipine leta 1951 so nekateri domači sobratje že odšli kot misijonarji na Tajsko in v Etiopijo. Nadškof iz Kereme je povabil salezijance, naj pridejo v njegovo škofijo. Salezijanski predstojniki so takrat zaupali prvi misijon na Papui Novi Gvineji filipinski inšpektoriji.

Da pridemo k nekaterim plemenom, je včasih potrebno več dni hoda. Ta hoja je lahko tudi nevarna: srečamo lahko hude duhove, divje živali in člane sovražnih plemen. Da vzljubimo določeno osebo, moramo s to osebo prehoditi pot in jo

Lansko leto je salezijanska družba praznovala Svetovni salezijanski misijonski dan s posebnim pogledom na Angolo. Tako smo v tej afriški državi poživili misijonskega duha in opogumili sobrate in sestre pri njihovem delu. Iz Afrike pa se bomo letos obrnili v Pacifiški ocean in sicer na Papuo Novo Gvinejo. Ta misijonska dežela je nekaj posebnega. Naslov tega članka je tudi geslo salezijanskega misijonskega dneva 2001, ki nas opozarja na dramatične razmere mladih, ki iščejo prihodnost, vzgojo, delo in vero. Prav tu lahko salezijanci na 'privilegiran' način uresničijo svoje poslanstvo med najbolj ubogimi mladimi.

Trije slovenski misijonarji na Papui: Joško Kramar, Zvonka Kopina in Franci Kurent.

spremljati v nevarnostih sredi džungle.

Salezijanci so se odločili posnemati Gospoda v duhu pacifiškega območja, to je, da so mlade začeli spremljati v nedeljskih in prazničnih oratorijih. Vedno so jih poslušali in z njimi delili strahove in upanja, največ pa pomagali mladim, ki niso imeli možnosti študirati (kar 60% vseh ne nadaljuje šolanja po obveznem začetku) in so ostali na robovih cest vladnega vzgojnega sistema. Salezijanske tehnične šole so še danes velika novost na Papui Novi Gvineji, ki jih podpirajo tako škofje in svetna oblast.

Danes salezijanci iščejo možnosti, kako še na druge načine pomagati mladim, da bodo dobili prvo zaposlitev in kasneje redno delo. Zato poučujejo tudi v krajevnih semeniščih in dejavno sodelujejo v škofijski komisiji za ekumenizem.

Pot z mladimi iz Papue Nove Gvineje je počasna, večplastna in tudi težka, toda to je upanje za prihodnost Cerkve na Papui Novi Gvineji.

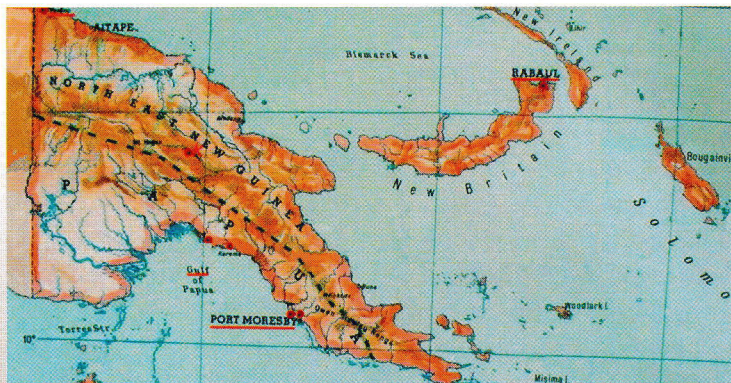
In pomemben delež pri tem misijonskem in vzgojnem poslanstvu Cerkve in salezijanske družbe na Papui imamo tudi Slovenci: legenda slovenskih misijonov g. Joško Kramar, salezijanski pomočnik, ki sta se mu v zadnjih letih pridružila tudi laična misijonarja Franci Kurent (ki je trenutno škofov pilot aviona) in Zvonka Kopina (ki jo imajo papuanska dekleta nadvse rada).

IZ PISEM JOŽKA KRAMARJA

Na Papuo sem se lani vrnil predvsem zato, ker me je tu čakalo še nedokončano delo v okolici naše metropole, kjer sem sodeloval pri gradnji našega doma za ukaželjno don Boskovo mladino ... Ob misli na to mlade brezdomce, razkroplje-

ne po ulicah Port Moresbija, nisem našel v naši lepi Sloveniji miru za svoje salezijansko srce in se zato podal nazaj na pot k njim, za katero sem živel vse življenje. Sedaj so v glavnem gradbena dela pri koncu. In sedaj so potrebne druge roke in duša za njihova mlada življenja. Ob vrnitvi mednje sem z veseljem spoznal, da bodo filipinski otoki, ki so bili ob mojem prihodu tja še povsem misijonska dežela, v prihodnjem letu postali sami misijonarska Cerkev daljnega Vzhoda, tako kot je pred leti že postala tudi Indija. Tako se lahko dolgoletni misijonarji vrnejo v svoje rodne domovine, ki so jih nekoč poslale v misijone. (feb.2001). Vaš v don Bosku.

Joško Kramar
Papua Nova Gvineja

PAPUA NOVA GVINEJA

Površina: 474.000 m², več kot 600 otokov, več kot 2.000.000 km² Pacifiškega oceana med ekvatorjem in Avstralijo.

Glavno mesto: Port Moresby (ca. 200.000 prebivalcev).

Prebivalstvo: 4.600.000, od tega jih živi v mestih ca 16%, 84% pa na podeželju.

Jezik: ca. 800 jezikov, glavni so trije, med njimi angleščina (vlada in šolstvo); ca 27% prebivalstva je še nepismenega.

Ozračje in vegetacija: tropsko, vse leto je vroče in vlažno, hribovita/gorska dežela, 93% poraščena z gozdovi; mnogi (še živi) vulkani.

Veroučbo: največ je protestantov, sledijo katoličani, anglikanci in animisti.

Promet: po zemlji skoraj nemogoč, predvsem zračni in pomorski promet: 492 letališč, od tega pa jih ima samo 19 asfaltno stezo; in nad 11.000 plovnih kilometrov po rekah.

Zgodovina: v zgodovini so jo kolonizirali Angleži, Nemci in Avstralci.

Značilnosti: dežela je v znamenju različnosti. Niti dve področji si nista podobni. Čeprav je mednarodno Papua Nova Gvineja priznana kot država in narod, jo v resnici sestavljajo mnoga ljudstva, plemena, popolnoma različna med seboj. Vsako področje ima svoje značilnosti in posebnosti.

NOVA MISIJONARKA za salezijansko družino

Škof dr. Stres je 25. februarja podelil misijonski križ laiški misijonarki Gabrijeli Hren iz župnije sv. Kunigunde v Gorenju. Gabrijelina odločitev, da kot laiška misijonarka odide med uboge v daljno Afriko, je zorela že dalj časa in študij teologije ji je pomagal, da je ob koncu napočil zanjo nov čas.

Gabrijela je odšla v angolsko mesto Kakuako, na misijonsko postajo s. Zvonke Mikec HMP, kjer deluje že od junija 1991. Tako bosta združili moči v posredovanju svoje vere, ki sta jo prejeli od staršev in Cerkve. "Vsi smo povabljeni, da to, kar nam je najdražje, delimo z drugimi, tistimi, ki tega daru niso prejeli", je škof Stres povzel Gabrijelino poslanstvo. Logika evangelija je, da delimo to, kar imamo

najboljšega s prijatelji, ne le to, kar nam ostaja od našega preobilja. Vesela je bila pesem njenih prijateljic dekleške pevskega zbora teološke fakultete *Cantico Cantorum*.

Opogumljajoče so bile besede in pozdrav Ane Golob, voditeljice laiških misijonov, ki je prebrala tudi pismo s. Zvonke Mikec, polno pričakovanja, upanja, enako tudi g. Pečnik Antona, prijateljic Doroteje Merinik in Katarine Hren, ki ji je v imenu otroško-mladinskega pevskega zbora zaželela varstva in Božjega blagoslova pri zahtevnem poslanstvu.

Kot veliko zahvalo vsem, ki so je podpirali pri njeni odločitvi je izzvenel po maši koncert Gabrijelinih avtorskih pesmi v športni dvorani osnovne šole. V zahvalo za vse dobro, ki ga je storila vsej župniji pa ji je zapel za srečno pot, domači pevec Marjan Hren pesem *Mrzel veter tebe žene*. Zagotovo to niso bile mrzle sape, ki bi jo pospremile na novi poti, saj so bile besede zreškega župana Jožeta Koširja polne topline in dobrih želja.

Da bi nekaj te dobrote in topline slovenskih src ponesla med Angolčane, h katerim odhaja, so jo podprli v Mariboru z misijonsko tombolo, na kateri je med drugimi salezijanec Hanzej Rosenzopf iz avstrijske Koroške predstavil mladinski center v Kakuakuju, ki ga šentviška župnija podpira.

Ob podelitvi misijonskega križa Gabrijeli ni manjkalo dobrih želja, na nas pa ostane, da jo podpiramo z našo gorečo molitvijo v njenem poslanstvu za sirjenje Božjega kraljestva.

Ker pa je od njenega odhoda minil že kar en mesec, se nam je v tem času oglasila s. Zvonka in nam zagotovila, da se Gabrijela dobro vživlja v njihovo življenje in da je že začela skupaj z njihovimi dekletki obiskovati bližnje vasi za katehezo, in kmalu bo začela tudi z poučevanjem na šoli. Torej želimo ji veliko Božjega blagoslova, da bo lahko naredila čim več dobrega.
s. Angelca

LJUBLJANA

MISIJSKI SIMPOZIJ

21. marca je bil na Teološki fakulteti v Ljubljani misijonski simpozij, ki je bil posvečen dvema pred kratkim umrlima velikanoma slovenskih misijonov: jezuitu p. Cukaletu in salezijancu A. Majcnu. O prvem je spregovoril njegov sobrat p. Jože Kokalj skupaj z misijonarjevo nečakinjo, o g. Majcnu pa salezijanec prof. Tone Ciglar, njegov velik poznavalec, saj je z njim preživel zadnjih 15 let življenja na Rakovniku. Zdaj, ko g. Majcna ni več med nami, nam je njegova podoba zasijala v vsej veličini. S prof. Ciglarjem dejansko smemo trditi o t.i. slovenski misijonski šoli, ki so jo na Daljnem vzhodu z vsem srcem živeli in uveljavljali veliki salezijanski misijonarji: Jožko Kerec, Jožef Geder in Andrej Majcen.

INDIJA

Ludvik ZABRET,
Odxel

Včeraj sem bil v naši šoli v Lautlim. Tam so mi dali precej pošte in revij, ki še vedno prihajajo na stari naslov (*pravi naslov je: L.Z., Don Bosco, Odxel. Taleigao, GOA, 403 206, INDIA*) ... Prejšnji mesec sem bil v južni Indiji, kamor sem nesel darove, ki sem jih nabral v Sloveniji za študentske revnini in nadarjenih otrok, ki se šolajo v bivši puščavi, kjer so se pred 50-imi leti pasle kože, sedaj pa se je tam razvila cvetoča vzgojna ustanova: 350 otrok v gimnaziji od 1. do 10. razreda z maturo ... Obiskal sem tudi g. Kešpeta v hribih, kjer je celo leto pomladanska klima in mu vsa evropska zelenjava zelo dobro uspeva. Vrnil se je konec novembra, konec januarja pa je že obiral rumen stročji fižol, ki je zelo mehak in okusen. Seme je prinesel s seboj od doma. Na praznik sv. Jožefa (zavetnika sa-

lezijancev pomočnikov) se bomo zbrali v Fatodi v obrtni šoli vsi sobratje pomočniki, ki delamo v republiki Goi, da proslavimo god sv. Jožefa delavca. Združeni v molitvi. Vaš hvaležni

Ludvik Zabret

Ivan KEŠPRET,
Madras

Koš indijskih pozdravov iz vročega Madrasa. Pred desetimi dnevi sem zapustil prijeten hriček Yelaghiri in se začasno nahajam na obali velikega indijskega oceana. Prišel sem na zdravniški pregled. Vsake tri mesece se moram pokazati zdravniku, da ugotovi, kako je s starim obrabljanim strojem. Želim čimprej na hladno, ker je Madras res vroč. Hvala za pismo in podrobne novice naše slovenske inšpektorije. Naj Bog blagoslovlja njeno prihodnost v novem stoletju, da bo vodila razkristjanjeni slovenski narod nazaj k Bogu... V Yelaghiriju se 21 novincev pripravlja na prve

zaobljube, ki bodo 24. maja. So inteligentni in delavni, up za prihodnost salezijanskega apostolata v Indiji. Drugo leto jih pričakujemo okrog 25. Indija ima zaenkrat še veliko poklicev. A število se počasi manjša. Posvetnost in želja po ugodnem življenju počasi vdira tudi v indijske krščanske družine. Število otrok se manjša. Smo v postnem času. Pred pepelnico se je naša redovna skupnost zbrala, da bi se pogovorili o tem, kako bomo preživel ta sveti čas kot pripravo na Vstajenje. Pri jedi se ne moremo veliko postiti, ker v glavnem jemo samo riž – mesa je malo. A to lahko nadomestimo z zbranim življenjem, z nasmehom na obrazu, ko imamo opravka s tistimi, ki nam niso ravno pri srcu. Priložnosti za zatajevanje je vedno veliko. Ko zdravnik pregleduje moje ubogo telo, večkrat zelo boli: tudi to naj bo za trpečega Jezusa. Vsem želim veselo alelujo!

Ivan Kešpret

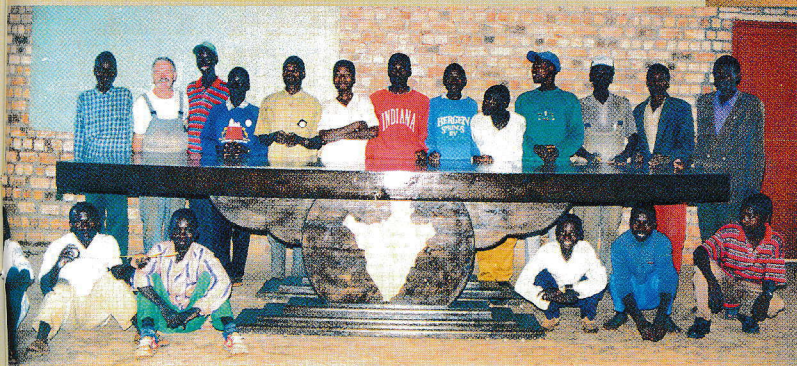
Vilko POLJANŠEK
Burundi

Jaslice v naši mizarški delavnici. To so lesene figure, ki sem jih naredil sam. Vse kaže, da so te figure nastale zato, ker smo imeli popoln električni mrk. Še zanimivost: afriški prvi krajec v ozadju, ki je v legi čolnička!

Vilko POLJANŠEK
Burundi

Štirimetrski oltar za italijanskega misijonarja (v »nogi« oltarja je podoba Burundija – srca Afrike!). Če nas preštejete, je ravno pravšnje število (*op. ur. apostolski zbor z Jezusom!*) Pod oltarjem naj bi bili služabniki!

Odsej me bodo blagrovati vsi rodovi

Don Bosko je proti koncu svojega življenja rekel, da bi bil lahko od Matere Božje prejel še mnogo več milosti, če bi imel več vere.

Mati in Pomočnica TUDI DANES

to potrjuje. (*Franchino Antonio, Viareggio*)

IZOGNILI SMO SE TRAGEDIJI

V mestu Palermo na Siciliji smo lani meseca julija zaključevali enega izmed mnogih tako lepih dni v poletnem oratoriju. Živahen in nabrit petleten fantič Danilo je oddal svoj izdelek, potem pa se je zapodil proti tovarišem, ki so se zabavali na veliki železni gugalnici s štirimi mesti. Tik pred gugalnico je nesrečno padel, udaril z glavo ob železen drog in gugalnica ga je potegnila za seboj. Takoj so prihiteli animatorji in potegnili izpod gugalnice krva-

večega in od prahu umazanega otroka. Kri mu je tekla iz nosa, ušes in ust. Takoj smo ga prepeljali v bolnico, a že med potjo je izgubil zavest in izgledalo je, da v njem ni več življenja. V tej boleči situaciji smo se priporočili Mariji Pomočnici. V bolnici so malemu Danilu takoj nudili prvo pomoč in ga namestili v sobo za intenzivno nego. V oratoriju pa smo vsi goreče prosili Marijo za pomoč. Po nekaj urah je Danilova mama, ki je edina smela ostati pri njem, videla, kako je sin odprl oči in vprašal, kje je mama. To je bilo prvo znamenje upanja, toda še naprej smo bili vsi v strahu. Izvidi so pokazali močne poškodbe na glavi, medtem, ko je Danilo tožil, da vidi vse dvojno. To nas je skrbelo, kajti že takoj po nesreči smo opazili, da se levo oko ne obrača normalno. Po nadaljnjih preiskavah pa so zdravniki izjavili, da je možno, da bo otrok v teku štirinajstih dni okreval. In tako se je zgodilo.

Zdaj, ko sta od nesrečnega dogodka minila dva meseca, čutimo dolžnost, da se zahvalimo Njej, ki je vedno navzoča med nami kot je trdil don Bosko.

(*Sr. Rosalia Machi in Casimiro Sampino, Palermo*)

*Bollettino salesiano 1/2001 in 3/2001,
prevedla s. Marija Žibert HMP*

V reviji *Bollettino salesiano* rada preberem rubriko z naslovom *Naši svetniki*, kjer se različne osebe javno zahvaljujejo Mariji Pomočnici, don Bosku in drugim salezijanskim svetnikom za prejete milosti in pomoč.

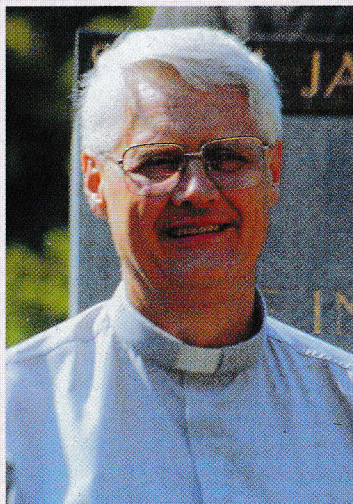
Naj navedem dva primera:

OPUSTIMO BESEDO »NEMOGOČE«

Pred časom sem pred kipom Marije Pomočnice v naši župniji prosil za neko milost v zvezi z mojo zaposlitvijo. Šlo je zares za zelo delikatno stvar. Vse okoliščine so bile negativne in, človeško gledano, ni bilo nobenega upanja. Kljub temu pa sem se dobesedno vrgel pred Marijo in jo prosil z zaupljivo gotovostjo, da bom uslišan. Nekaj dni po tistem sem od svojega delodajalca prejel pismo, v katerem me je obvestil, da se je vsa zadeva zelo ugodno rešila. Besedo »nemogoče« – tako je rekel don Bosko – bi morali izpustiti iz kršćanskega slovarja. Ta dogodek

BRAT MED BRATI

1. aprila je prišel med slovenske salezijance na redni obisk, ki je vsakih šest let, namestnik vrhovnega predstojnika za področje severne in vzhodne Evrope g. Albert van Hecke. Na tem področju, ki sega od Irske prek dela Beneluksa do Sibirije in od Skandinavije do Balkana, je v salezijanskih provincah približno 3000 salezijancev. Doslej jih je v približno štirih letih obiskal že 2800. Srečati in pogovoriti se želi z vsakim sobratom.

● ***Gospod Van Hecke, že dober mesec obiskujete salezijance, ki živimo v Sloveniji. Kakšno mnenje ste si v teh dneh ustvarili o Sloveniji, o njenem verskem utripu?***

Zdi se, da je en mesec le premalo, da bi dal kakšno dokončno mnenje. Povedal pa bom, kar se me je zelo dotaknilo. Vaša domovina je posejana s cerkvami. To je znamenje ljudske pobožnosti, ki je med vašim ljudstvom zelo živa. Zelo pomembno je, da te pobožnosti ne zanemarjamo, ampak jo ovrednotimo. Kajti ljudska pobožnost je zelo pomembna za samo verovanje, kot je tudi sama vera zelo pomembna za zdravo ljudsko pobožnost. Ta pobožnost prihaja namreč iz srca in se dotika konkretnega življenja. To me spominja na molitev psalmov, ki ni nastala nekje v oblakih, ampak prihaja iz izkušnje vsakdanjega življenja. Drugo, kar sem opazil, pa je, da imate v Sloveniji generacije ljudi, tudi mladih, ki jim je bilo onemogočeno zdravo cerkveno življenje. Ti se sedaj, odkar se je spremenil politični sistem, nekoliko težje vključujejo v življenje Cerkve. Vendar pa opažam, da tam, kjer salezijanci v zvestobi živijo svojo karizmo, mladi postajajo dejavni del občestva Cerkve.

● ***Obiskujete predvsem salezijanske ustanove. Ali že lahko izrazite mnenje o salezijanskem trenutnem delu in poslanstvu?***

Sobratje res delajo, kolikor morejo. Čutijo se še mnogi vplivi iz povojne zgodovine, ko je bilo salezijansko delo tako rekoč onemogočeno. V sobratih

sem srečal zelo močno zvestobo don Bosku in vdanost salezijanski karizmi. Nekatere nove ustanove se mi zdijo zelo na mestu in se jim obeta lepa prihodnost. Zaradi pomanjkanja sobratov je jasno, da ne bomo mogli skrbeti za vse postojanke. V tem trenutku se mi ne zdi pomembno vprašanje, kaj delamo salezijanci, ampak predvsem, kdo smo salezijanci. Opazil sem, da so salezijanci zelo blizu mladim in ljudem: to je naš preventivni sistem, to je naše poslanstvo! Zgodovina je salezijance poslala na župnije, ali je to dobro za prihodnost? Nastale so nove ustanove kot so: Gimnazija Želumlje, Skala, salezijanski mladinski centri, načrtno delo z ministranti, don Boskovi sotrudniki, poletni oratoriji ... Prav tako imamo veliko dobrih krajev za delo z mladimi: Koprivnik, Pohorje, Želumlje, Ankaran, Veržej, Uskavnica ... Vse te ustanove in kraji so dobri za spodbujanje salezijanske karizme. To je dobra naložba za prihodnost in to je potrebno pametno in dobro izkoristiti – kajti ti kraji so kraji našega srečevanja z mladimi, z družinami ...

G. Hecke v razgovoru z 93-letnim salezijancem Jakobom Žalarjem

● **V vrhovnem svetu ste zadolženi za spremljanje salezijskega dela v severni in vzhodni Evropi. Ali lahko poveste kaj o teh deželah?**

Na kratko. Prvič: zelo pomembno se mi zdi delo na področju poklicne pastorale. Malo nas je za tako veliko žetev. Salezijanci v teh deželah se bodo morali zelo resno zavzeti skupno življenje, ki je ena izmed bistvenih sestavin našega življenja. Zelo pomembno je vprašanje naše istovetnosti. Don Bosko nas je hotel imeti kot salezijance. Drugič: glede mladih je potrebno povedati predvsem to, da je prišel čas gibanj in skupin in manj institucij, kar seveda ne pomeni, da bomo institucije obesili kar na klin. Mladi se danes čutijo nagovorjene v raznih gibanjih in tega ne smemo pozabljati. In tretje: skupaj s Cerkvijo je treba odločno stopiti na pot nove evangelizacije. To za nas pomeni: na don Boskov način prinašati Jezusa Kristusa mladim.

● **Veste, da salezijance praznujemo 100-letnico prihoda v Slovenijo. Kaj bi nam sporočili za spodbudo?**

100-letnica, ki jo praznujete, naj ne bo predvsem v iskanju stavb, ampak naj bo predvsem pot Duha, ustvarjalnosti, korajže, ljubezni do don Boska in Družbe. S ponosom se oziram na vero tolikih sobratov, s katerimi sem se srečal v teh dneh in tudi na njihovo zvestobo. Sedaj ni čas, da bi delali tisto, kar so salezijanci pri vas delali pred vojno, kajti Sveto pismo nas uči, da je ljudstvo na poti, ki prinaša tudi spremembe. Pomembno je, da tukaj in sedaj napravimo, vsi skupaj, lepo slovensko salezijsko hišo, kjer se bomo vsi počutili doma. Če nam bo to uspelo, potem mislim, da bo ta častljiva obletnica blagoslovljena in tako naj bo.

Pogovarjal se je MiS

ROMARSKI SHODI OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

LJUBLJANA - RAKOVNIK

PETEK, 25. maj: molitveno bedenje mladih: 20.00 molitev, 22.00 rock kantata *Ogenj v kosteh*, 24.00 pot luči

SOBOTA, 26. maj: molitveni dan za duhovne poklice z začetkom ob 9.00 ter mašo ob 11.00. (Med mašo bodo salezijski bogoslovci prejeli službi bravca in mašnega pomočnika. Mašo bo vodil predstojnik Lojze Dobravec, prepeval bo Savinski rožmarin.) Ob 20.00 maša v lurski votlini in procesija z lučkami.

NEDELJA, 27. maj: osrednja romarska pobožnost – procesija s kipom Marije Pomočnice in maša v lurski votlini, ki jo bo vodil ljubljanski nadškof Franc Rode. Prepeval bo združeni zbor Rakovnik-Kodeljevo.

VERŽEJ

SOBOTA, 19. maj: molitveno bedenje in molitev za nove duhovne poklice. 19.30 - maša, procesija s kipom Marije Pomočnice, molitveno bedenje, sklep z mašo opolnoči.

NEDELJA, 20. maj: glavna slovesnost ob 16.00. Bogoslužje bo vodil škof Franc Kramberger, prepevali bodo združeni otroški pevski zbori Pomurja. Po maši procesija s kipom Marije Pomočnice po Veržeju.

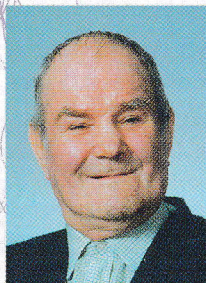
Častilci Marije Pomočnice, vabljeni. Pridružite se salezijski družini na Rakovniku in v Veržeju, ki se letos zahvaljuje Bogu za 100 let življenja in dela v Sloveniji.

FRANC SAJOVIC

*27. 3. 1934 †17. 3. 2001

Ko se je mati Cerkev začela pripravljati na Gospodov dan, je Bog poklical k sebi Franca Sajovica iz Slanc pri Teharjah, da bi po letu hudega trpljenja končno smel slaviti vstalega Gospoda iz obličja v obličje.

Pokojni se je rodil v majhni vasici ob Savinji med Celjem in Laškim leta 1934. Otroštvo je preživljal v znamenju pomanjkanja in vojne vihre. Tudi mladost ni bila lažja, saj so jo zaznamovala povojna leta, ko ni bilo vedno dovolj kruha. Nelahke razmere in hkrati želja po boljšem življenju – zase in za svojo družino – vse to je naredilo iz njega zavzetega delavca, neutrudnega garača, ki – dokler je mogel – ni poznal miru in počitka. Po rednem delu v službi, pa naj je bilo to v rudniku, v železarni ali v cinkarni, se je vneto posvečal še drugemu delu doma in v okolici. Vse to mu je omogočilo, da si je skupaj z ženo Ivanko zgradil hišo in si tako ustvaril primeren dom za svojo družino.

Rajni Franc je ljubil življenje, se ga močno veselil in mu predano služil, vse dokler mu je dopuščalo zdravje. Veselil se je predvsem svojih pet otrok, ki so se mu rojevali, vsakega posebej: prvorojenca Branka, hčere Renate, sinov Danija in Mirana in končno najmlajše Romance. Živeti in delati za otroke, za družino, da jim ne bi nič manjkalo, da bi lahko dostojno in srečno živeli. V tej želji je delal in gural vse do tistega usodnega dne, ko se mu v prometni nesreči z motornim kolesom ni poškodovalo le telo, ampak se mu je usodno prelomilo življenje. Težko se je bilo sprjazniti, da prej močni in krepki Franc, sedaj ne zmore več prejšnjega dela, da se je njegov svet skrčil in da bo odslej vse bolj odvisen od pomoči drugih ljudi. Tako so postala zadnja leta zanj polna duševnega in telesnega trpljenja. Bolezen pa se je vedno bolj zajedala v njegovo telo. Kadar je moral v bolnišni-

co po pomoč, je bila v njem ena sama želja: da bi se čimprej vrnil domov, da bi bil lahko spet med svojimi, ob svoji skrbni ženi Ivanki, ob svojih domačih in še zlasti zadnji čas ob ljubljene hčerki Romanci. Željo po domu je močno začutil še posebno v dneh, ko je vedel, da njegove življenjske moči dokončno pohajajo.

Pogreb je bil 19. februarja na teharskem pokopališču, kjer se je zbralo tudi veliko salezijanskih in dekanijskih duhovnikov. Pogrebno svečanost z nagovorom je vodil salezijanski višji predstojnik g. Lojze Dobravec, mašo zadošnico pa je v globoki hvaležnosti opravil sin pokojnega. Verujemo, da je Bog, ki ga oznanjamo, Bog živih. Naj pokojnemu očetu podeli življenje, življenje, ki ga je sam tako ljubi in spoštoval, in to življenje naj ne mine nikoli.

DIS

† LIZIKA PUČKO

Tomaž pri Ormožu

O svojem življenju je sama zapisala pred smrtjo (umrla je v letu 2000):

»Rojena sem bila 12. novembra 1916 kot enajsti otrok očeta Lovrenca Cajnkar in matere Terezije, roj. Lepoša. Končala sem šest razredov osnovne šole in dve leti meščanske v Ormožu. Po šolanju sem se tri leta učila šivati pri Matildi Roškar v Rucmanjih in tako leta 1936 naredila pomočniški izpit za samostojno šiviljo. Učna doba je bila drugačna kot sedaj. Šivale smo pri petrolejki, ne glede na ure, še pozno v noč. Vajenke seveda brez plačila. Nato sem postala samostojna šivilja. Kolikor sem imela časa, sem šivala. Najraje pa sem delala zunaj na polju, travniku in pri živini. Ko so bili bratje v pregnanstvu, sem morala tudi orati ... Poleg vsega dela sem bila pri katoliškem društvu, pri deklškem krožku, Marijini družbi, katoliški akciji in kot otrok pri Marijinem vrtcu. Rada sem hodila k maši in k večernicam. Tako so me učili starši. V slabo družbo ali na ples nismo silili, ker sem živela res v strahu in sem tudi ubogala. Leta 1950 sem dobila od sosedo posestvo, sicer zanemarjeno. Ni kazalo drugo, morala sem se poročiti, da smo tako z domačimi lažje skupaj delali ... V tem času so nama umrli vsi najini starši, bratje in sestre. 7. junija 1999 mi je umrl še mož. Pri postelji sem mu klicala, naj pride po mene, da ne bom ostala tako sama.«

OB SMRTI SALEZIJANSKEGA DUHOVNIKA ŠTEFANA ŽERDINA

Vsem gospodom salezijancem, z g. beograjskim nadškofom Hočevarjem na čelu, se še enkrat zahvaljujem za zelo lep pogreb našega rajnega strica salezijanskega duhovnika Štefana Žerdina. Posebna zahvala velja g. Francu Levsteku, župniku na Trsteniku, salezijanskemu bratu Izidorju in gospe negovalki, ki so mu tako lepo in požrtvovalno pomagali v njegovi dolgi in težki bolezni. Dobri Bog naj bo bogat plačnik tudi vsem, ki so mu pripravili tako lep pogreb. Nekateri so mi celo rekli, da to ni bil le pogreb, ampak tudi veliko in veličastno vstajenjsko slavlje. Hvala tudi vsem darovalcem cvetja in darov v dobrodelne namene ter vsem, ki so ga v tako velikem številu spremljali na njegovi zadnji poti.

Žerdinovi, Žižki

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Ašič Ana, Blanca
Černe Cecilija, Ljubljana
Donša Barbara, Murska Sobota
Hirci Verona, Melinci
Knavs Anica, Draga
Kokalj Marija, Ljubljana
Kragelj Marija, Tolmin
Krajnc Štefanija, Ponikve
Kraner Anica, Drankovec
Krcn Marija, Lj. Rakovnik
Malčič Magdalena, Radovica
Martinec Ana, Bakovci
Martinec Štefan, Bakovci
Mavri Lucija, Idrija
Mencinger Rozalija, Ribno
Poje Julijana, Draga
Polončič Marija, Lj. Rakovnik
Rojnik Zofija, Šempeter
Štrucelj Janez, Griblje,
oče salez. duhovnika
Žajdela Alojz, sv. Jurij,
oče sestre HMP
Žerovnik Marija, Šenčur,
mama salez duhovnika
Žbuelc Ruda, Ljubljana

POČITNIŠKA PONUDBA ZA OTROKE IN MLADINO

➔ ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

(od 18. leta naprej)

KOPRIVNIK (prijave: Miran Sajovic)

15. do 21. julij: 1. teden salezijanske mladinske duhovnosti
29.7. do 4. 8.: 2. teden salezijanske mladinske duhovnosti

➔ ZA MLADINO

(od končanega 8. razreda naprej ...)

BLEĐ (prijave: s. Ivanka Berčan)

7. do 12. julij: počitniški dnevi za mlade

GORNJI TRG (prijave: s. Damjana Tramte)

2. do 7. julij: začetni gospodinjinski tečaj za dekleta
11. do 14. julij: nadaljevalni gospodinjinski tečaj za dekleta

USKOVNICA (prijave: Jože Vidic) USKOVNIŠKI TEDNI

15. do 21. julij: prvi uskovniški teden
22. do 28. julij: drugi uskovniški teden
29. julij do 4. avgust: tretji uskovniški teden

ŽELIMLJE (prijave: Peter Polc)

6. do 10. julij: duhovno počitniški program za srednješolce

➔ ZA OSNOVNOŠOLCE

BLEĐ (prijave: s. Ivanka Berčan)

23. do 28. junij: počitniški dnevi za OŠ od 3. – 8. r.
30. junij do 5. julij: počitniški dnevi za OŠ od 3. – 8. r.

SV. PRIMOŽ (prijave: s. Marija Žibert)

25. do 29. junij: počitniški dnevi za osnovnošolce
2. do 7. julij: počitniški dnevi za osnovnošolce
10. do 14. julij: počitniški dnevi za osnovnošolce

VERŽEJ (prijave: Janez Krnc)

1. skupina: 16. – 18. julij. **Za ministrante od 6. – 8. r.**
2. skupina: 19. – 21. julij. **Za ministrante od 2. – 5. r.**
3. skupina: 22. – 24. julij. **Za dekleta od 5. – 8. r.**

ŽELIMLJE (prijave: Peter Polc)

24. do 27. junij: počitniško duh. program za OŠ od 4.–6. r.
27. do 30. junij: počitniško duh. program za OŠ od 7.–8. r.
1. do 5. julij: počitniško duh. program za OŠ od 4.–8. r.

➔ DRUGI PROGRAMI SALEZIJANSKE MLADINSKE PASTORALE

LJ.-RAKOVNIK – ČARNO JEZERO, desetič!

(prijave: Rafo Pinosa)

2. junij (sobota): začetek ob 9.00, sklep z mašo ob 15.00.

VERŽEJ – PRIPRAVLJALNO SREČANJE ZA ORATORIJ

9. junij (sobota): začetek ob 9.00. (prijave: Janez Krnc)

ŽELIMLJE – SREČANJE DRUŽIN (prijave: Jože Krnc)

10. junij (ned.): od 9.00 do 17.00. Predava dr. J. Ramovš

➔ DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE IN ČLANE MASNE ZVEZE

KUREŠČEK (prijave: Ivan Turk)

12. – 14. julij, avtobus iz Ljubljane v smeri Zapotok pelje ob 15.30.

VERŽEJ (prijave: Ivan Turk)

27. – 29. julij. Začetek ob 18.00, sklep s kosilom

➔ PRIJAVE IN INFORMACIJE:

BERČAN s. Ivanka, Partizanska 6, 4260 Bled
tel. 04/5741.075

KRNC Janez, Marijanišče, 9241 Veržej
tel. 02/5889.060 ali 041/357.640

KRNC Jože, Želimlje 46, 1291 Škofljica
tel. N.C. 01/4702.100 ali 01/4702.102

PINOSA Rafo, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
tel. 01/4277.140

POLC Peter, Želimlje 46, 1291 Škofljica
tel. 01/4702.115 ali N.C. 01/4702.100

SAJOVIC Miran, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
tel. 01/4273.028 ali 041/855.351

TRAMTE s. Damjana, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana
tel. 01/4259.204

TURK Ivan, Marijanišče, 9241 Veržej
tel. 02/5889.060 ali 040/533.440

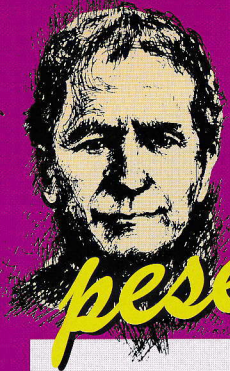
VIDIC Jože, Tabor 29, 1380 Cerknica
tel. 01/7096.880

ŽIBERT s. Marija, Vorančeva 19, 2360 Radlje
tel. 02/8871.495

obvestila

Častite Marijo Pomočnico,
pa boste videli, kaj so čudeži!
sv. Janez Bosko

Don Bosko, ti si pesem veselja

NA VRH DROGA PO 20 LIR

Janez se je tiste poletne mesece poglobil v učenje. Bratu pa vseeno ni hotel biti v preveliko breme. Pomagal mu je na polju, v primitivni kovačnici je popravljaj orodje, pasel je krave. Pašnja mu je omogočila branje in učenje. Roza Febraro, Jožetova hči, se spominja, da je bil Janez tako zatopljen v knjige, da ni videl, kako so se mu krave razbežale na vse strani. Desetletna deklica Roza pa je tekala za njimi po koruznih njivah in jih gnala k Janezu, da se gospodarji ne bi mogli pritoževati nad njim.

»Tvoje krave so se lotile koruze.«

»Hvala, Roza.«

Dolgo ga je gledala, potem pa: »Čemu jih vodiš na pašo, potem pa ne paziš nanje?«

»Učiti se moram, Roza, zato večkrat pozabim na krave«

»Ali boš res postal duhovnik?«

»Ja.«

»No, če hočeš, bom jaz pazila na krave, ko že moram tudi na svoje.«

Janez se ji je zahvalil in se znova poglobil v knjigo.

*

Poleti je vas Montafia praznovala »proščenje«. Ni bilo daleč. Janez je zvedel, da bo tam plezalni drog z nagradami, med njimi možnja z dvajset lirami.

»Zelo prav bi mi prišle,« si je mislil. In je šel na praznik. Drog je bil silno visok, gladek in namazan z oljem in salom. Fantje iz vasi so strmeli v železni obod na drogu, na katerem so se zibali zavoji, salame, steklenice vina in možnja. Kdaj pa kdaj si je kdo izmed množice pljunil v roke in se oklenil droga. Plezal je počasi in mirno. Katerikrat se je usedel na pete, da bi zajel sapo. Ljudje so nepotrpežljivo vpili in čakali, kdaj bo omagal.

Toda Janezu je bil tisti denar prepotrben. V Moncuccu je za 15 lir delal celo leto, zdaj pa jih je bilo nekaj metrov nad njim dvajset. Pripravljen je bil prebiti na drogu, če bi bilo potrebno, tudi cel dan. Počasi je priplezal do tanjšega dela droga.

Še enkrat je zajel sapo in napel roke. Samo še nekaj zamahov je manjkalo do cilja. Ljudje so zdaj gledali prizor v tišini. Janez je iztegnil roko, snel z oboda možnjo z dvajsetimi lirami in jo vtaknil med zobe. Snel je še salamo in robec ter se spustil na tla.

*

Mladi Janez je v letih študija večkrat trpel lakoto. Njegov prijatelj Jožef Blanchard je to velikokrat opazil, zato je hodil k materi branjevki in si pri njej napolnil žepe z jabolki ali s kostanji. Dobra žena se je delala, da tega ne vidi. Večkrat je Jožef izpraznil košarico, ko so sedeli za mizo.

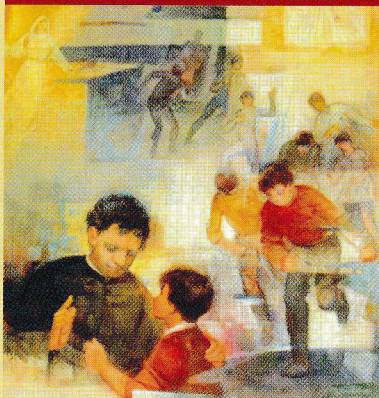
Brat Leander je nekega dne povzdignil glas: »Mama, ti nikoli nič ne vidiš. Jože ti odnaša sadje na kile, ti pa tega niti ne opaziš.«

»Zelo dobro vidim vse to,« je odvrnila. »Vem, kam ga nosi. Tisti Janez je dober fant, lakota pa je pri njegovih letih huda reč.«

Branko Balažič

Delajte dobro in pustite vrabčkom čivkati

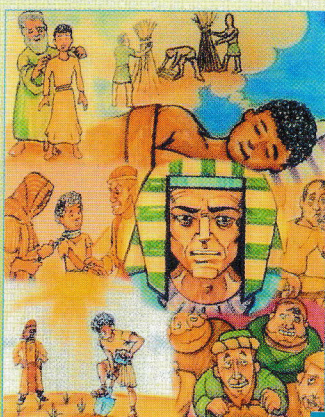

DELAJTE DOBRO IN PUSTITE VRABČKOM ČIVKATI

Šmarnično branje o vzgojnih sanjah sv. Janeza Boska, ki so bile odlično sredstvo pri vzgoji njegovih fantov. Za starše in vzgojitelje, ki se trudijo, da bi otroci in mladi postali pošteni državljani in dobri kristjani, bodo te sanjske vizije velik izziv za vzgojne pogovore. Cena knjige: 1.500 SIT.

JOŽEFOVE SANJE

Sinhronizirani risani film o egiptovskem Jožefu in njegovih bratih, o ljubezni, sovrastvu, odpuščanju in vprašanjih, s katerimi se srečujemo v vsaki družini. Cena videokasete: 1.800 SIT.

Jožefove sanje

France Škrablj

Nedelja v življenju kristjana

Knjižica 155

NEDELJA V ŽIVLJENJU KRISTJANA

Avtor knjižice spregovori o krizi nedelje in išče rešitev v judovski in krščanski tradiciji, kjer je nedelja opredeljena kot pomemben čas za doživetje skupnosti, hkrati pa je tudi dan počitka in sprostivne. Cena knjižice: 250 SIT.

KO VSTAJA SONCE

CD plošča in note enoglasnih pesmi za otroke, ki jih lahko uporabimo pri verouku in bogoslužju. Na plošči je tudi instrumentalna izvedba posameznih pesmi, ki je v pomoč kot zvočna podlaga pri petju. Cena CD plošče je 2.500 SIT, zvezek z notami pa stane 500 SIT.

www.salve.si

info@salve.si

tel.: 01 427 73 10
p.p. 2404 • 1001 Ljubljana
založba • trgovina • priprava za tisk • video